

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

37. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

13. ZÁŘÍ 2009

Z obsahu:

Chránit Boží dar stvoření

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

26. srpna 2009

- strana 2 -

Svatý Hyacint

Galerie svatých kněží

- strana 4 -

Ježíšovo utrpení

Podle „Knihy života“

bl. Anděly z Foligna

- strana 5 -

Koncil - téma k diskusi

O Romanu Ameriovi,

znovu objeveném

švýcarském teologovi

- strana 6 -

Podněty k nové evangelizaci

S kardinálem Phillippem

Barbarinem, arcibiskupem

v Lyonu, rozmlouvá

Jean-Baptiste Maillard

- strana 7 -

Otec podle Božího Srdce

P. Thomas Woude

vypráví o svém otci

- strana 8 -

Templáři

a Turínského plátna

Barbara Frale

- strana 10 -

Andělé a démoni

Inos Biffi

- strana 11 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Účel plodnosti kněze:

utvářet Ježíše v duších

- strana 12 -

Blížíme se ke konci měsíce srpna a to pro mnohé znamená konec letních prázdnin. Když se vracíme ke každodenním činnostem, jak nevzdávat Bohu díky za drahocenný dar stvoření, z něhož se můžeme těšit nejen během období prázdnin! Rozličné projevy poškození prostředí a přírodní katastrofy, které bohužel zprávy zaznamenávají dosti často, nám připomínají naléhavost povinného ohledu k přírodě, abychom znovu nabylí a ocenili v každodenním životě správný vztah k prostředí. Pro tato témata, která probouzejí oprávněný zájem úřadů i veřejného mínění, se nyní rozvíjí nová vnímavost, jejímž projevem jsou mnozí setkání také na mezinárodní úrovni.

Země je drahocenný dar Stvořitele, který k němu vymezil vhodná přikázání a dal nám tak orientační signály, kterých se máme držet jako správci jeho stvoření. A právě na zákla-

Chránit Boží dar stvoření

dě tohoto vědomí pokládá církev otázky spojené s prostředím a jeho ochranou za vnitřně spojené s tématem celkového lidského rozvoje. O těchto otázkách jsem se několikrát zmínil ve své poslední encyklice Caritas in veritate a požadoval jsem „naléhavou morální nutnost znovu obnovit solidaritu“ (CIV 49) nejen ve vztazích mezi zeměmi, ale také mezi jednotlivými lidmi, neboť přírodní prostředí dal Bůh všem a jeho užívání se týká naší osobní odpovědnosti k celému lidstvu, zvláště vůči chudým a budoucím generacím (srov. tamt. 48). Když církev upozorňuje na společnou odpovědnost za stvoření (srov. tamt. 51), je zavázána nejen podporovat ochranu půdy, vody a vzduchu, které Bůh dal všem, ale především usiluje o ochranu člověka proti vlastnímu sebezničení. Neboť když „lidská ekologie je respektována uvnitř společnos-

ti, také ekologie prostředí z toho má prospěch“ (tamt.). Není snad pravdou, že neuvážené užívání přírody začíná tam, kde je Bůh vytlačen stranou nebo se jeho existence přímo popírá? Kde se ztrácí vztah lidského stvoření ke Stvořiteli, používání hmoty se redukuje na egoistické vlastnění, člověk se stává „poslední instancí“ a smysl života se redukuje na usilovnou honbu za největším možným majetkem.

Stvoření, materie Bohem rozumně strukturovaná, je proto svěřeno odpovědnosti člověka, který je schopen ji interpretovat a aktivně přetvářet, aniž by se pokládal za svrchovaného pána hmotného světa. Člověk je spíše povolán, aby nad ním vykonával odpovědnou správu a chránil ho, činil ho užitečným a kultivoval ho tak, že hledá zdroje nutné pro důstojný život všech. Za pomoci též přírody s vynaložením

vlastní práce a vlastní vynalézavosti je lidstvo skutečně schopno dostát těžké povinnosti předat novým generacím zemi, kterou také ony budou důstojně obývat a dále kultivovat (srov. CIV 50). Aby se to uskutečnilo, je nutné rozvíjet „ono spojenectví lidské bytosti a prostředí, ve kterém se má zrcadlit stvořitelská Boží láska“ (Poselství k Světovému dni míru 2008, 7), neboť uznáváme, že my všichni pocházíme od Boha a k němu směřujeme. Jak je tedy důležité, aby mezinárodní společenství i jednotlivé vlády uměly dát správné signály vlastním občanům, aby zamezili účinným způsobem takové využívání prostředí, které na ně dopadá jako škodlivé! Ekonomické a sociální náklady vyplývající z užívání společných přírodních zdrojů, které je možno sledovat transparentním způsobem, musí nést ti, kteří z toho čerpají prospěch, a nikoliv jiné národy nebo budoucí pokolení. Ochrana prostředí a ochrana zdrojů a klimatu vyžadují, aby odpovědní mezinárodní činitelé jednali společně s ohledem na zákon a solidaritu, především ve vztahu k nejhudším oblastem světa (srov. CIV 50). Společně můžeme vybudovat integrální lidský rozvoj a blaho národů přítomných i budoucích, rozvoj inspirovaný hodnotami lásky v pravdě. Aby k tomu došlo, je nezbytné změnit současný model globálního rozvoje s ohledem na větší společné přijetí odpovědnosti za stvoření: to vyžadují nejen naléhavé potřeby prostředí, ale také skandál existujícího hladu a bída.

Draží bratři a sestry, děkujeme Pánu a osvojme si slova svatého Františka ze Zpěvu o stvoření: „Nejvyšší všemohoucí, dobrý Pane, tvoje je chvála, sláva, čest a všechno pozhánání... Buď, můj Pane, chválen se všemi tvými tvory.“

Tolik svatý František. Také my se chceme modlit a žít v duchu těchto slov.

L'Osservatore Romano
27. srpna 2009

Kdyby měli dnes Evropané odpovídat na otázku „Za koho pokládají lidé Syna člověka?“, není těžké si představit, jaké odpovědi by převládaly. Ani od těch, kteří nesou Kristovo jméno, neuslyšel by už Pán vždy jednoznačnou a pravdě odpovídající výpověď. Zdálo by se, že na kontinentě, který o sobě ještě tvrdí, že má křesťanské kořeny, by měl Kristus představovat přinejmenším něco jako oslavovaného, všemi uznávaného zakladatele, kterému vděčí za svou identitu. Dosavadní ráz krajiny v mnoha oblastech sice ještě nasvědčuje, že se nacházíme v křesťanské oblasti. Při jízdě, pokud cesta nevede lesem, se takřka stále objevuje vpravo či vlevo blízka či vzdálená kostelní věž, která vysoko nad okolní domy pozvedá znamení, které by mělo být naší chloubou, protože v něm je naše naděje, život a vzkříšení, skrze něj jsme by-

li spaseni a vysvobozeni. Bývalo to tedy pro naše předky vítané znamení, které chtěli mít pokud možno často na očích, ať už byli doma či na poli nebo na cestách. Bohužel, v lidských srdcích a myslích už tak vysoko pozdvížené kříže sotva nacházíme. Do 21. století jsme vstupovali Jubilejním

Editorial

rokem s nadějemi, že po století bezbožeckých režimů, krveprolití a zvrstev bude následovat období návratu ke křesťanským i lidským hodnotám a ke Kristu. Ale vývoj v prvním desetiletí tomu nasvědčuje. Stále častěji se setkáváme s opačným a dokonce oficiálním požadavkem: „Pryč s ním!“

Čím se Ukřížovaný provinil, že už i jeho pouhé zobrazení začíná být tak nežádoucí? Oficiálně se to zdůvodňuje ohledem na jinověrce. Ale spíše to vypadá tak, že pokud se někde taková stížnost

jinověrců či bezvěrců opravdu vyskytla, stala se vítanou zámkou k uplatnění odmítavého a nesnášenlivého postoje, který se skrývá pod pokryteckým pláštěm svobody a tolerance.

Ježíšova neodpuštělná vina by se dala formulovat stejně jako před dvěma tisíci lety: proti- ví se císaři. Dnes už sice nemáme císaře, ale máme různé parlamenty a Ježíš si dovoluje nesouhlasit s jejich rozhodováním. Osobuje si právo mluvit nám do našeho způsobu života, do našich vymožeností, do naší osvobozené a emancipované morálky. Nechce schválit to, co schvalujeme my.

Kdyby se byl Pilát podrobněji informoval o skutečném životě obžalovaného, kterého mu zidovští předáci předvedli, musel by se dovědět, že to, čím se nejvíce vyznačoval, nebylo pobuřování, ale především milosrdná láska k lidem: kudy chodil,

Pokračování na str. 13

Jediná cesta

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Zapři sám sebe a vezmi svůj kříž.

Okolí Césareje Filipovy se stane místem, kde Ježíš připravil významnou lekci pro své nejbližší. Vynasnaž se, abys ji nezmeškal. Připravuje tě na ni již první čtení, které připomíná: To, co odděluje zrní od plev, je otevřenost pro kříž a utrpení.

Pán začíná otázkou: *Za koho mě lidé pokládají?*

Není to lhostejné. Velmi záleží na tom, jaký postoj k němu zaujímeš, jakou autoritu a vážnost mu přisuzuješ, jakou k němu chováš úctu.

Co odpovídají apoštolové? Názory se různí, ale jedno mají společné: většina tuší, že ať je Ježíš kýmkoliv, vystupuje v roli proroka. Prorok je ten, kdo má od Nejvyššího poslání, aby tlumočil jeho vůli... Je třeba za ním vidět vždy něco více než jen osobu proroka a respektovat především toho, jehož jménem přichází. Komu se však jeho slovo nelíbí, snadno si může namlouvat, že není prorokem, ale podvodníkem.

Pán odpovědi svých přátel nekomentuje, ale překvapuje je další otázkou: *„Za koho mě pokládáte vy?“* Jste stále se mnou, vidíte mě zblízka na veřejnosti i v soukromí, znáte moje obyčeje, slyšíte moje slova. Co si o mně myslíte?

Nepředkládá Ježíš takovou otázku i tobě? I pro tebe je rozhodující především tvůj vlastní názor, nikoliv názor většiny. Měl by sis na tuto otázku odpovídat velmi často. Kdykoliv se chystáš s Ježíšem promluvit, kdykoliv vstupuješ do jeho domu, kdykoliv se chystáš, abys ho přijal do svého srdce, ale také kdykoliv se máš rozhodnout mezi ním a někým nebo něčím jiným, obnov nejprve co nejživěji a nejkonkrétněji svou upřímnou odpověď na otázku: *Za koho pokládám Syna Člověka?* Odpovídá tomu náležitě moje hodnocení, moje jednání, moje úcta, moje chování, můj vnitřní vztah?

Petrova odpověď je překvapivě pohotová, a přitom je pronesena naprosto kategoricky. Nevyjadřuje ji jako domněnku. Troufá si říct přímo: *Ty jsi!* Z jeho rozhodnosti je zřejmé, že nemluví sám od sebe⁽¹⁾, ale ani pouze sám za sebe, a ostatní to tak přijímají. Nikdo k jeho odpovědi nic nedodává ani nenamítá. Je zřejmé, že je s ní spokojen i sám Pán.

Ve skutečnosti je tento dialog jen úvodem k vlastnímu jádru lekce, kterou si Ježíš pro své učedníky připravil. Nadešel čas, aby měli zcela jasno o tom, komu vlastně zasvětili svůj ži-

vot. Ježíš přijímá titul, jaký mu přiznává Petr, ale pokládá nyní za nezbytné, aby apoštolům **důvěrně** vyložil, co to znamená *Mesiáš*.

Mesiáš je více než prorok. Mesiáš nejen tlumočí Hospodinovu vůli, ale přichází, aby ji sám provedl, aby vedl a zachránil svůj lid.

Být Mesiáš obsahuje v sobě také prorocství. Nic však nepodléhá v lidském podání tak snadno zkreslení jako právě prorocství. Veřejné mínění přisoudilo tomuto titulu obsah, se kterým Ježíš nemůže souhlasit. Pokládá to dokonce za nebezpečné ohrožení svého poslání, kdyby měl splnit roli mesiáše podle lidových představ. Je nutné, aby včas uvedl na správnou míru všechno, co souvisí s jeho mesiánským posláním.

Tentokrát bude Ježíš mluvit bez obrazů. Zcela otevřeně a realisticky jim popisuje krok za krokem svou nadcházející cestu. Mluví tak jasně, že jeho řeč nepřipouští žádných dohadů a pochybností. Jenže představa, že Mesiáš půjde cestou potupy a kříže, nevyvolává u apoštolů obdiv, lásku a vděčnost, ale pohoršení. Pán se u nich setkává s neochotou být jeho společníkem a následovníkem v pokračování, bolesti a utrpení.

Ale to je právě ona prorocká cesta, na kterou Otec posílá svého Syna. Petrovo bláhové napomínání proto Pána uráží do té míry, že to nemůže nedat najevo. Snahu vyhýbat se kříži a vydat se pohodlnější, kompromisní a oportunistickou cestou pokládá Ježíš přímo za satanské pokušení, které už jednou podstoupil. Nediv se proto nelitostným slovům, jakými Pán kárá Petra. Tato slova platí i tobě. Když Petr vyslovil prorocké slovo tak, jak mu je *zjevil Otec*⁽²⁾, dostalo se mu pochvaly. Jakmile se však uchýlí k vlastnímu, lidsky motivovanému výkladu, stává se z Otcova proroka přísluhovačem Nepřítele. Nezapomínej: naše lidské interpretace se mohou pro nás stát nebezpečnou překážkou pro uskutečnění vlastního prorockého obsahu.

Ježíšovo rozhorlení však nezůstává u pouhého pokárání. Vrcholí ohromující všeobecnou výzvou, kterou sice jeho posluchači zatím nepochopí, ale která je základem a obsahem jeho poselství i jeho poslání: Kdo chce za mnou přijít, musí přijmout kříž takový, jaký je, svoje představy a iluze musí se vši rozhodností *zapřít*, i když to velmi bolí. Je tu totiž jedinečná cílová perspektiva, která všechnu bolest ospravedlňuje. Jen takto *přijdeš za Ježíšem*, který přece neskončí na dřevě kříže, *ale po třech dnech vstane*. Vydáš-li se za ním s odvahou, *budeš kráčet před Hospodinem v zemi živých*⁽³⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 16,17; ⁽²⁾ tamt.; ⁽³⁾ resp. žalm 116

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 50,5–9a

Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou.

Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahánben. Blízko je můj obhájce! Kdo se chce se mnou přít? Postavme se spolu! Kdo je mým protivníkem? Ať přistoupí ke mně! Hle – Pán, Hospodin, mi pomáhá! Kdo mě odsoudí?

2. čtení – Jak 2,14–18

Co to pomůže, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit? Když bratr nebo sestra nebudou mít do čeho se obléci a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: „Tak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najezte se“ – ale nedáte jim, co potřebují pro své tělo, co je jim to platné? Stejně tak je tomu i s vírou: když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá. Ale někdo by mohl říci: „Ty máš víru a já mám skutky.“ Ukaž mi tu svou víru, která je beze skutků! Já ti však ze svých skutků mohu dokázat svou víru.

Evangelium – Mk 8,27–35

Ježíš vyšel se svými učedníky do vesnic u Césareje Filipovy. Cestou se ptal svých učedníků: „Za koho mě lidé pokládají?“ Řekli mu: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, jiní za jednoho z proroků.“

Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“

Petr mu odpověděl: „Ty jsi Mesiáš!“

Tu je přísně napomenul, aby to o něm nikomu neříkali. Potom je začal poučovat, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit, ale po třech dnech že vstane z mrtvých. A mluvil o tom otevřeně.

Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat. On se však obrátil, pohleděl na učedníky a pokáral Petra: „Jdi mi z očí, satane! Neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské.“

Ježíš si zavolal lidi i své učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí, zachráni si ho.“

Svatý Hyacint, polsky zvaný Jacek, se narodil na zámku Lanec u slezského města Kamenec. Studoval v cizině a získal zde doktorát teologie a práva. Po kněžském svěcení se stal kanovníkem u katedrálního chrámu v Krakově. Vynikal zbožností, dobročinností a kajicností a stal se tak ozdobou krakovské kapituly. Svého strýce, který byl zvolen krakovským biskupem, doprovázel na jeho cestě do Říma. V té době kázal v Římě svatý Dominik. Hyacint byl uchvácen jeho kázáním a stal se svědkem jednoho jeho zázraku. Vstoupil tedy i se svým bratrem Česlavem do dominikánského řádu. Do řeholního roucha je odělán sám svatý zakladatel. Protože svatý Dominik rychle poznal hlubokou zbožnost a duchovní vlohy obou noviců, připustil je velmi brzy ke složení řeholních slibů a vyslal je do Polska, aby zde rozšířili kazatelský řád. Svatý Hyacint se stal jedním z nejvěrnějších následovníků svatého Dominika a horlivým širitelem dominikánského řádu v mnoha slovanských zemích. Slavil velké úspěchy, již když se vracel do vlasti spolu s bratrem Česlavem, Moravanem Jindřichem a Němcem Heřmanem, kteří vstoupili do řádu spolu s ním. Kudy procházel, hlásal Boží slovo a vyvolával obdiv svým příkladem chudoby, pokory a horlivosti. V Korutanech založil klášter ve Firesachu (Brezy) a jeho převorem byl jmenován Heřman. Pak směřovaly jeho kroky na Moravu, zatímco Česlav zamířil do Čech. Jeho kázání v Olomouci probudilo velké nadšení jak u zájemců o řeholní život, tak u četných dobrodinců. To mu umožnilo založit a vybudovat v Olomouci dominikánský klášter. Svým příkladem položil základ řeholní kázně v nové řeholní komunitě, jejímž prvním převorem se stal Moravan Jindřich. Hyacint pak putoval dále do Polska, a kudy procházel, tam všude kázal s velkým úspě-

chem. Dospěl tak až do Krakova, kde ho nadšeně uvítali. Nejdříve působil v katedrálním chrámě. V roce 1223 mu jeho strýc přidělil kostel Svaté Trojice a vystavěl u něho klášter. Příliv noviců byl neobyčejně velký. Hyacint byl pro ně vzorem chudoby, kajicnosti a horlivosti jak na kazatelně, tak ve zpovědnici. Byl také velkým apoštolem lásky a úcty k Panně Marii.

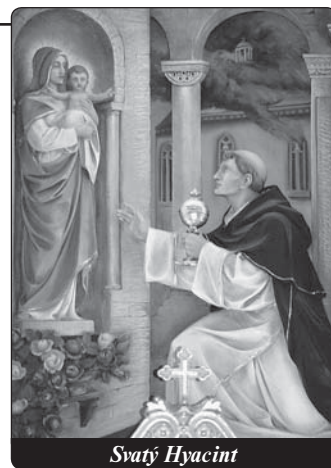
Toto pole působnosti Hyacintovi brzy nestačilo. Vydal se s několika spolubratry na apoštolské cesty Polskem a dorazili až do Pruska a Pomořan, založili řadu klášterů a vychovali mnoho horlivých kazatelů. Jeho kroky zamířily až na Litvu. Z četných klášterů, které Hyacint založil, byla vytvořena polská dominikánská provincie, do které patřily i kláštery v českých zemích. Jejím prvním provinciálem se stal svatý Hyacint. Tento úřad však neodpovídal jeho apoštolské horlivosti, proto ho složil a vydal se na svou další misijní cestu Volyňskem a Ukrajinou. Založil dominikánský klášter ve Lvově a pak přešel do Kyjeva, kde vybudoval chrám Panny Marie a klášter. Konal odtud misijní cesty do pravoslavného prostředí v Rusku. Během tatarského vpádu v roce 1240 bylo povražďeno 23 jeho misijních

spolubratří. Hyacint přitom zachránil před pohany ciborium a sochu Panny Marie. Bývá proto někdy zobrazován s těmito dvěma předměty. Po vpádu Tatarů se na své misijní cesty opět vrátil. Vykonal tyto misijní apoštolské cesty tři. Pak už zůstal ve svém krakovském klášteře, kde na svátek Nanebevzetí Panny Marie v roce 1257 odevzdal svou duši Pánu. V předvečer tohoto svátku poznal, že se blíží jeho setkání s Pánem. Svolal spolubratry a řekl jim: „Milí synové, Bůh mě volá a zítra si pro mne přijde nejsvětější Panna Maria. Dlouho jsem ji prosil o tuto milost, abych z tohoto světa odešel na její svátek. Vyslyšela mě... Zanechávám vám to, co jsem obdržel od otce Dominika: Milujte se vespolek, mějte k sobě upřímné srdce. Zachovávejte pokoru, chudobu a čistotu.“ Další den na svátek Nanebevzetí Panny Marie přijal svátosti umírajících, pomodlil se denní modlitbu Církve a zesnul při slovech: „Do tvých rukou, Pane, svěřuji svého ducha.“

Odpočívá v kapli chrámu Nejsvětější Trojice v Krakově. V roce 1527 ho papež Klement VII. prohlásil za blahoslaveného a jeho nástupce Klement VIII. ho v roce 1594 zapsal do seznamu svatých. Napsal o něm přitom

Hrob sv. Hyacinta v kapli chrámu Nejsvětější Trojice v Krakově

Svatý Hyacint

významná slova: „Svatí Starého a Nového zákona neučinili div, který by svatý Hyacint neučinil.“

V duchu svatého Dominika se tento světec oprostil ode všeho, čím svět a pozemská dobra svazují lidská srdce. Nade vše miloval chudobu. Když jako mladý dominikán putoval z Říma domů, žil v naprosté chudobě a cestou žebrol o chléb. Krakovský lid nevycházel z úžasu, když viděl, jak někdejší kanovník a biskupův sekretář žije jako žebrák. Na všech apoštolských cestách vynikal především chudobou. Tak získával mnoho dobrodinců, kteří pomáhali budovat rychle kláštery. S prázdnou kapsou vystavěl takřka celou provincii na slovanském severu. Platí za největšího dominikánského misionáře mezi Slovany. Stal se chloubou Polska, kteří svatého Jacka dodnes velmi uctívají. Král Jan Sobieski před památnou výpravou proti Turkům v Vídni dal sloužit u jeho hrobu mši svatou, při které sám ministroval. Protože král přímluvě tohoto světce připsal své vítězství, určil papež Inocenc XI. svatého Hyacinta za předního patrona polského království a litevského knížectví.

Svatý Hyacint byl také mužem přísné kajicnosti a živé víry. V pátky a v předvečer mariánských svátků žil jen o chlebu a vodě. Často spával na holé chrámové dlažbě. Strávil mnoho času na modlitbách před svatostánkem. Proslavil se velkým počtem divů a zázraků.

Pramen: Cinek F., *Mše svatá v bohoslužebném řádu církevního roku*, díl 4. Olomouc

Ježíšovo utrpení

Podle „Knihy života“ bl. Anděly z Foligna

V božském osvětlení viděla Anděla z Foligna, co vytrpěl Kristus na těle i na duši. Viděla také, proč Ježíš vzal na sebe všechno utrpení.

1. Co Ježíš vytrpěl duševně

Ježíš si zvolil utrpení a bolest jako stálého průvodce. To nezačalo teprve během jeho tělesného života. V okamžiku, kdy se Kristova duše spojila s tělem, byla naplněna božstvím a tím i vševědčností. Kristova duše viděla všechno utrpení, které měla pro nás podstoupit ve spojení s tělem. Kristus již v prvním okamžiku po svém početí v lůně Panny Marie začal pociťovat nesmírnou bolest. Kristova duše viděla utrpení působené utrhačnými jazyky a věděla bez ustání, kdy, jak a kam až zajde jeho utrpení. Byla plna utrpení z vědomí, jak bude její tělo zaprodáno, zapřeno, opuštěno, zajato, spoutáno, bičováno, poplíváno, prokleté a odsouzeno jako vrah na kříž a jak bude probodeno kopím. Věděla o úderech kladiva, o všech hřebech, o každé kapce krve. Bolest kříže prožíval Ježíš nejen v hodině ukřižování, nýbrž na základě spojení s věčným Slovem ustavičně po celý život. Ježíš Kristus stále viděl nevděčnost a lhůstnost lidí. Viděl zlobu nepřátel, krutost zatvrdělých srdcí.

Kristova duše trpěla

a) kvůli svatě Matce, která byla ponořena do moře bolesti. V Ježíši byla také bolest a soucit jeho nejmilejší Matky, která trpěla soucitem s ním více než jakákoliv jiná bytost.

b) Kristus trpěl kvůli svým učedníkům, kteří ztratili víru, i kvůli těm, kteří museli snášet pronásledování.

c) Nekonečnou bolest mu připravil soucit s lidským rodem, který velice miloval, nejen s lidstvem jako celkem, ale s každou jednotlivou duší. Kolik bylo, je

a bude lidí, kolik hříchů každý z nich spáchal, tolik měl Ježíš bolestí kvůli svému nekonečnému soucitu a milosrdenství. Protože Kristus nevýslovně miloval každého jednotlivého člověka, proto trpěl nesmírně kvůli dluhu a trestu, který si všichni zasloužili. „V Božím světle jsem poznávala, jak již v lůně Matky nesmírně vnímal všechno, co na něho mělo přijít.“

2. Co vytrpěl Ježíš Kristus na svém těle

Ihned po narození nebyl položen do peří, nýbrž na slámu ve stáji v tvrdých jeslích. Již jako malinké děťátko musel snášet lidské strádání. Pak se musel vydat na namáhavou, strastiplnou cestu pouští do Egypta. Již jako malý chlapec chodil pěšky do Jeruzaléma, ačkoliv cesta trvala několik dní. Po svém křtu v Jordánu se postil čtyřicet dní. Pak procházel městy a vesnicemi, trpěl hladem a žízní, snášel déšť, horko i zimu a nespočetné trampoty až po smrt na kříži.

Táhli ho za ruce i nohy, vytrhli mu všechny údy z kloubů a přibíli ho na kříž. Zvláště bolestivé byly hřeby, které byly vel-

ké, hranaté a prorazily mu ruce i nohy. Jednou jsem přemýšlela o velkých bolestech, které Ježíš vytrpěl, když byl přibíjen. Tu jsem uslyšela, že hrubé hřeby strhly s sebou něco z rukou i nohou do dřeva. Z toho jsem pocítila takovou bolest nad Kristovým trápením, že jsem se nemohla udržet na nohou.

3. Jak Ježíš trpěl?

A při všem tom, co Spasitel světa, Bůh a Člověk Ježíš Kristus vytrpěl, nikomu nehrozil, nerouhal se, nebránil se, nemstil se.

Jeho tvář byla poplivaná, ale on to neskrýval; ruce byly nataženy, a nebránil se, i když byl vlečen na smrt, vydal se katům, aby dokončil dílo spásy.

V utrpení nám dal příklad trpělivosti. Bolestmi, které mu způsobili, dával dostiučinění, smířoval lidstvo s Otcem, otevíral brány ráje, převedl nás všechny do stavu milosti a učinil z nás Boží děti.

MOJE SVATÉ RÁNY UKAZUJÍ VÍTEŽSTVÍ LÁSKY A MILOSRDENSTVÍ

Nedokážete změřit, jakou slávu vyzarují moje svaté rány a jaká plnost milosti je v nich pro vás připravena jako dar. Ještě ji nemůžete spatřit v jejich slávě u Otce. Celé nebe ustavičně velebí tuto slávu. Moje svaté rány ukazují vítězství lásky a milosrdenství, vítězství věčného života nad věčnou smrtí.

Budete-li jednou přebývat v přibytých, které vám připravila moje velká láska, která s velkou touhou již čeká, aby vás tam mohla na věky uvést, pak budete moci poznat jas slávy mých svatých ran, patřit na nekonečnou lásku a budete poznávat lásku, která vás vykoupila, a to tím více, čím více jí vyprosíte a naléhavě vyžádáte po druhé.

Ježíš sestře Františce od Ukřižované lásky

4. Proč Ježíš trpěl?

Ježíš trpěl, aby porazil toho, který zvítězil na stromě v ráji. Trpěl také proto,

a) aby nám dal příklad trpělivosti v soužení a utrpení, abychom nepřátelům jejich zlo nejen neopláceli, ale abychom jim z lásky k Ježíši prokazovali dobro.

b) Trpěl, aby nám ukázal správnou cestu: „Ujistil nás, že není žádné jiné cesty, žádného jiného způsobu, jak dosáhnout věčné slávy, než skrze utrpení a bolest.“ Protože to je skutečně královská cesta, po které kráčel Bůh. Je pouhým bláznovstvím o tom pochybovat nebo liknavě a váhavě následovat svého Pána na cestě, po které kráčel Boží Syn a náš Stvořitel.

c) Trpěl, aby nám ukázal, že štěstí a čest člověka spočívá právě v tom, že v lásce přijímá a snáší pokoření, utrpení a strádání. Věděl, kolik je v tom skryto dobrého, proto vzal všechno na sebe.

5. A my?

Jak jsme nešťastní a ubozí, když odmítáme každé utrpení, které nám náš vševědoucí Lékař Ježíš nabízí! Snažíme se rychle vyhnout každé nepříjemnosti. Když z Božího řízení a dopuštění pro naši spásu nás navštíví nějaké protivensství, ihned jsme zmateni, reptáme a stěžujeme si, jsme zlí a mstíme se. To, co nám Bůh sesílá, platí mnohem více než jiné skutky pokání, které si sami ukládáme a které často vytvářejí prostor pro naši pýchu.

My však nejraději ve dne v noci hledáme tělesné radosti a příjemnosti a myslíme na všemožná potěšení a na to, co nám působí rozkoš. Takový však život našeho Spasitele nebyl. Žádala snad Ježíšova Matka při pohledu na Synovo utrpení od něho nějakou útěchu? Přijímala od něho a s ním trpkost, hořkost a bolest. Tak by se měla chovat i naše duše. Bohu se líbí služba chudých a nuzných, kteří jsou mu věrní z lásky.

*Podle Dienst am Glauben 2/2006
přeložil Iš-*

Zdá se, jako by už končila doba, kdy na všechny otázky lidí tápajících ve víře, stačilo odpovědět jen pomocí slov „II. vatikánský koncil“. A ačkoli lze namítnout, že objektivně taková doba vlastně nikdy ani nezačala, přece jen mohl mít průměrný katolík dojem, že na konkrétní otázky bylo z církevních kruhů nezdědka slyšet vysvětlení, která se nemohla obejít bez výrazů „předkoncilní“ a „pokoncilní“. Tato zaklínadla však silně připomínala refrén písničky, která uspávala každého, kdo se pídlil po pravdě anebo v horším případě budila v tazateli nejistotu mnohem zásadnější.

I samotné označení „II. vatikánský koncil“ se totiž snadno může stát prázdnou floskulí, něčím na způsob sloganů, připomínajících ty, které pamětníci totality znají ze všudypřítomných poutačů a transparentů a které namísto dnešní reklamy na spotřební zboží – obsahovaly nestřavitelné nesmysly.

Samotné koncilní texty zajisté nejsou příčinou bezduchého odvolávání se na jejich autoritu. A interpretace, které se kolem nich nakupily, jistě nejsou správné pouze a jenom proto, že II. vatikánský koncil chválí a už vůbec nejsou tím správnější, čím více jej – planě – chválí.

Otázka po pravosti interpretace koncilu stojí na počátku pontifikátu Benedikta XVI., přesněji v jeho promluvě k římské kúrii z 22. prosince 2005. Papež se tehdy nepostavil za tzv. „hermeneutiku diskontinuity“, která vedle sebe klade, ba staví proti sobě církve předkoncilní a pokoncilní, ale přihlásil se naopak k linii svého předchůdce Jana Pavla II., tedy k „hermeneutice reformy, obnovy církve v kontinuitě jednoho a téhož subjektu“.

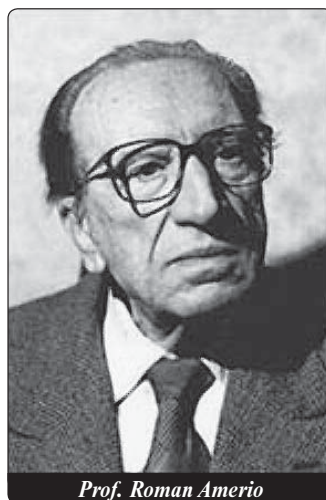
Tento postoj byl mezitím vyjádřen různými projevy Petrovského primátu, především rozhodnutím Benedikta XVI. *Summorum Pontificum* o nikdy nezrušené platnosti takzvané tridentské

mše, tedy slavené podle misálu vydaného naposledy roku 1962. Trident, což je název místa, kde se také konal jeden ekumenický koncil, už tedy není pohrdlivý přídomek určený těm, kteří slaví eucharistii trochu jinak.

Postupně a stále častěji začínají vycházet v různých jazykových oblastech díla rozličných autorů s výmluvnými tituly jako např. „II. Vatikán. Co se nepovedlo?“ od amerického autora Ralpa McInerneho nebo „II. vatikánský koncil – téma k diskusi“ od italského teologa Brunera Gheradiniho, ale zejména je to dílo švýcarského teologa Romana Ameria. Tento autor, který odešel na věčnost jako 92letý v roce 1997, patří k nejvýznamnějším katolickým myslitelům a komentátorům církevního dění po II. vatikánském koncilu, nepatřil však k oné drtivé většině snaživých chvalopěvců koncilu, hovořil dokonce o krizi v církvi a kladl nepřijemné otázky, které mnozí nechťeli slyšet, jako například: „Je podstata katolicismu stále stejná?“ Není proto divu, že jeho dílu nebylo věnováno dosta-

Koncil – téma k diskusi

O Romanu Ameriovi, znovu objeveném švýcarském teologovi

Prof. Roman Amerio

tek pozornosti za strany knižních nakladatelství, zejména těch katolických. Usiloval o kontinuitu církve a tvrdil, že zásadní příčinou jejích problémů v moderní době je „myšlení, které odtrhává lásku od pravdy a prosazuje lásku na úkor pravdy“. Jsou to především jeho díla *Iota unum* a *Stat veritas*, která si přesto našla cestu k desítkám tisíc čtenářů a byla vydána již v sedmi jazycích.

Iota unum, gigantické celoživotní Ameriovo dílo o téměř 700 stranách, vyšlo poprvé v roce 1985, tedy v tomtéž roce jako

knih rozhovorů kard. Ratzingera s italským publicistou Vittorim Messorim nazvaná Zpráva o stavu víry, která vyvolala velký rozruch. Bývalý prefekt Kongregace pro nauku víry zde totiž otevřeně a nutno říci, že v té době také naprosto ojedinele, podal kritický, ale konstruktivní pohled na dění v katolické církvi, zejména v oblasti teologie a katecheze. Totéž učinil i Romano Amerio, ovšem s tím rozdílem, že dílo a osoba tohoto již tehdy emeritního švýcarského profesora se ocitly zcela mimo pozornost katolických médií, nemluvě o teologických fakultách a seminářích. Kardinálu Ratzingerovi vynesla Zpráva o stavu víry zase mediální titul *Panzerkardinal* a jiné podobné hrubosti... Netřeba připomínat, že většina profesorů teologie na knihy a hlavně na osvěžující teologické pohledy tehdejšího německého kardinála prakticky nebrala zřetel.

Doba se však asi přece jen mění. Dokonce vatikánský deník *L'Osservatore Romano* (15. 11. 2007) anebo čtrnáctideník italských jezuitů *Civiltà Cattolica* (23. 4. 2007), jehož články vycházejí se schválením státního sekretariátu Svatého stolce, vytáhly ze zapomenutí tohoto švýcarského teologa, ba dokonce lze říci, že jej v jistém smyslu rehabilitovaly, neboť mu přiznaly místo v teologické reflexi současného světa. A třebaže dílo Romana Ameria je v porovnání s texty Josepha Ratzingera pro běžného čtenáře poněkud obtížnější, důležité je, že dává jasný signál ke kladení otázek o kontinuitě víry církve, k její teologické reflexi a především ke skutečně teologickému dialogu, nezátíženému podezříváním ani lidským lpěním na pouze lidských akcentech dějin katolické církve.

Česká sekce Radio Vaticana

KOMU KRIZE PROSPĚLA

V *L'Osservatore Romano* 15. srpna uveřejnil Lucca Possati článek o vývoji islámských ekonomik.

Zatímco celý svět prožívá bezprecedentní krizi, hlavní ekonomiky Středního východu prožívají fázi silného oživení, a to i přes sociální a politickou nestabilitu. Na růstu se podílejí nejen tradiční sektory – naftařský a zbrojní průmysl, ale také alternativní islámský systém, který vykazuje každoročně růst 750–1000 miliard dolarů, tedy 15–20 %.

Je to takřka paradoxní: V době negativní vlny amerického úvěrového systému z konce roku 2007 libanonský finanční systém posílil o 5,5 % a prosperita pokračuje i v roce 2009. Syrská statistika hovoří o růstu 6,3 % v roce 2007 a v roce 2008 o 7 %. Egypt předpokládá další růst o 8 %.

Finanční systém v Súdánu, Pákistánu a Íránu je zcela islamizován. Ale ani zde není možno mluvit o recesi. Problémem je sociální struktura islámských států, která nedostatečně řeší problém chudoby četných vrstev. Současný demografický vývoj navíc ukazuje, že v roce 2050 budou Izraelité tvořit menšinu 37 %. Důsledky lze snadno předvídat.

Kath-net

Podněty k nové evangelizaci

Hlásání víry není jen záležitostí specialistů, nýbrž výzvou pro všechny křesťany. Zůstává však otázka: Jak? - S kardinálem Phillipem Barbarinem, arcibiskupem v Lyonu, rozmlouvá Jean-Baptiste Maillard.

Jak je třeba hlásat evangelium?

Nejdříve je třeba druhým naslouchat, abychom je lépe poznali, a pak najít cestu, která umožní oslovit je v hloubce jejich bytosti. Srdce a rozum musí být v souzvuku...

Máme evangelizovat své bezprostřední okolí?

Když jsem byl na Madagaskaru, přišli jsme spolu s misionáři do vesnic, ve kterých lidé ještě o Ježíši neslyšeli. Přijali nás tam jako prince s obdivuhodnou otevřeností, byli připraveni modlit se a učit. To se značně liší od toho, co se dnes odehrává ve Francii. Musíme nejdříve odstranit mnoho překážek, překonat nedůvěru a předsudky. A přece platí Ježíšův úkol: „Jděte ke všem národům a učte je...“

Těm, kdo evangelizují, se předhazuje, že přijdou a řeknou: „Podívej se, toto je pravda...“ Jak je nejlepší postupovat?

Není sporu, že kdo evangelizuje, nemá vždy čisté srdce. Kdo se cítí spíše jako dobyvatel a nikoliv jako služebník, nepředá své poselství, protože pýcha všechno zkazí. Navíc musí stále na své víře „pracovat“. „Jako

Kardinál Philippe Barbarin

orlu ti bude obnoveno tvé mládí,“ stojí v žalmu. Práce rozumu musí stále obnovovat naši víru. Není nic trapnějšího než křesťan, který stále papouškuje totéž. Když však druzí cítí, že nás víra dojmává a proměňuje, stane se pro ně přijatelnou. Nikoho nezajímá text naučený nazpaměť. Mne formovali rodiče a několik kněží. Za to jsem jim vděčný. Ale já nemohu jen mechanicky předávat dále, co mi dali oni. Slovo se i ve mně stalo tělem a já se domnívám, že i my se musíme pro všechny stát „živým slovem“.

Jak je možno mluvit k lidem, které neznáme?

Nejlépe je mluvit tak jednoduše, jak je to jen možné, přirozeně vždy uvážlivě. Moje zásada zní: mluvit k srdci, to znamená mluvit k srdci mého partnera o srdci daného tématu. Musíme se tedy přizpůsobit okolnostem, zda mluvíme k dětem, nemocným, vězňům, k mládeži nebo k podnikatelům. Mluvit k srdci znamená cítit se, že jsem přijímán. Poselství musí být jasné a nikoliv fádni nebo komplikované. Ten, s kým mluvím, musí pocítit, že se setkává s láskou, která přichází odjinud.

Jakou metodu evangelizace doporučujete?

Žádnou zvláštní. Jsem rád, že je jich mnoho. Každý křesťan je zvláštní, stejně jako lidé, ke kterým se obracíme. Mnoho jsme si lámali hlavu tím, ke komu mluvíme. Ale nesmíme zapomínat, že to nejsme my, kdo hlásáme... Každý křesťan vnáší do evangelizace svůj temperament. Přimlouvám se za velkou svobodu. Skutečně obecně platné je toto: Chceš-li být opravdu misionářem, nechej pravého Misionáře, aby vykonal své dílo. Od chvíle, kdy Ježíš, Misionář par excellence, v nás vykonal své dílo, obrátí se všechno k dobru. Je jasné, že to není totéž hlásat evangelium dnes a v době svatého Ireneje. Nechejme tedy působit Ježíše, ať nás obnoví, ať nás zdokonalí, ať on v nás dokončí svou misii, a pak budeme vědět, co máme dělat.

*Výtah z knihy
Dieu est de retour.
La nouvelle évangélisation
de la France*

Překlad I-š-

BOŽÍ ZNAMENÍ V MINNEAPOLIS?

V Minneapolis jednala 21. srpna synoda evangelicko-luteránské církve v USA a rozhodla, že homosexuální duchovní, kteří žijí v trvalém homosexuálním partnerském svazku, mohou vykonávat církevní úřad. Proti tomuto rozhodnutí protestovalo nejen 441 z 1000 delegátů, ale také příroda. Během jednání zničilo tornádo na dotyčné budově velký kříž, který stál na střeše. Luteránský teolog Uwe Simeon Netto to pokládá za zjevné Boží znamení.

Podobnou reakci vyvolalo vedení bývalé NDR, když dalo vystavět 368 m vysokou televizní věž.

Stavba měla dokumentovat nadřazenost státního náboženství marxismu-leninismu nad křesťanskými hodnotami Západu. Ale při slavnostním otevření věže 3. října 1969 za obzvláště slunečného počasí se v oknech skleněné kopule objevil daleko viditelný kříž. Od té doby se televizní věž nazývá nejvyšší kostelní věží v Berlíně.

SVATÝ FARÁŘ ARSKÝ V NEW YORKU

Na Park Avenue v New Yorku v kostele Božského Spasitele postavil farář sochu svatého faráře arského. Vrátil také zpět na oltář starý oltářní kříž a svícny se svíčkami. Někteří lidé se tomu divili a domnívali se, že tam už po II. vatikánském koncilu nepatří. Je tím však zdůrazněno tajemství Nejsvětější svátosti oltářní. Od té doby vzrostl ve farnosti pozoruhodným způsobem počet kněžských povolání.

Kath-net

NA KUBĚ SE DOKONČUJE NOVÝ SEMINÁŘ

V Havaně se dokončuje nová budova semináře, jejíž stavba je financována z darů věřících celého světa s podstatnou podporou Kolumbových rytířů, dobročinné nadace ze Spojených států. Je to první církevní stavba na Kubě za posledních 50 let. Základní kámen požehnal během své návštěvy na Kubě v roce 1998 Jan Pavel II. Nová budova pojme až 100 kandidátů kněžství a bude otevřena v příštím roce. Stará budova semináře, který dosluhuje, bude zrekonstruována na katolické kulturní centrum. Kubánská církev se nadále trápí s obstrukcemi a perzekucemi komunistického režimu a otevření nového semináře může být přelomem ve vzájemných vztazích.

Česká sekce Radio Vaticana

Otec podle Božího Srdce

Nejprve se to šířilo jako požár v malém městečku Gainesville ve Virginii (USA). Pak se o tom psalo v místních novinách a na titulní stránce Washington Postu, až nakonec prostřednictvím rozhlasu a televize se o tom dověděli mnozí od východního až po západní pobřeží, že 66letý Thomas Vander Woude, vietnamský veterán a pilot z povolání, obětoval život za svého postiženého syna Josefa. Všichni, kdo znali tohoto sedminásobného otce, souhlasili se slovy místního biskupa, který na jeho pohřbu řekl: „Jeho poslední skutek obětavosti byl jen korunováním jeho křesťanského života obětavostí.“

P. Thomas Woude, který je 16 let knězem, nám vyprávěl o svém milovaném otci:

Naši rodiče měli svatbu v roce 1964 a já jsem byl nejstarší ze sedmi synů. Otec a matka kladli velký důraz na to, abychom všichni vyrůstali v hluboké víře. A tak pro otce nebylo nikdy těžké cestovat s námi každý týden 50 km na eucharistickou adoraci. Později v roce 1981 jsme se z našeho pěkného domova v Georgii přestěhovali do Virginie, abychom mohli navštěvovat dobrou křesťanskou střední školu. Otec přinášel oběti i ve svém povolání: on, který byl profesionálním pilotem, se zřekl kariéry, ve které mohl snadno 26 let postupovat stále výše. Raději se spokojil s lety, které mu finančně vynášely dost na to, aby se o nás mohl postarat, ale aby také po obědě, když jsme přicházeli ze školy, mohl být v kruhu své rodiny. Víru, manželku a děti stavěl vždy nad práci a kariéru.

Když trénoval školní družstva ve fotbalu a basketbalu, když si s námi s oblibou hrával anebo jsme spolu hrabali seno, vždy se s maminkou staral o to, abychom se spolu denně pomodlili růženec, který se stal pro nás „duchovní páteří“.

Po odchodu do důchodu v roce 2002 se mu konečně splnilo přání, že mohl s maminkou denně chodit na mši svatou, aby přijal Pána Ježíše. Jsem přesvědčen, že všechny ctnosti, ve kterých nám byl vzorem, byly ovocem každodenního svatého přijímání, ze kterého žil. Každý týden jsme chodili na adoraci, přičemž jeho hodina byla vždy v noci od dvou do tří. Posledních sedm let po-

máhali oba rodiče jako sakristáni ve farnosti Nejsvětější Trojice a otec byl velmi oblíbený i při vedení ministrantů.

Dan Woude s manželkou a pěti syny

Bez nadsázky mohou říct: Jestliže je pět mých mladších bratrů šťastně ženatých a se svými rodinami žijí přesvědčivě podle víry, i to, že já jsem knězem, to všechno je výsledek naší křesťanské výchovy.

Následoval svatého Josefa

„Tom byl velmi pokorným mužem,“ řekl o něm jeho přítel Bob Laird a mně se zdá, že otec si tuto ctnost osvojil právě podle vzoru svatého Josefa. Každý den se k němu modlil rodnou nověnu. Jako muž činu

a mála slov se při své práci kolem domu mohl konkrétně ztožnit se svatým dělníkem Josefem a v pracovním všedním dnu nacházel svoje možnosti na cestě ke svatosti.

Můj bratr Dan, který teď žije se svou manželkou Marianou a pěti chlapeci na naší farmě, řekl jednou výstižně: „Kdekoliv viděl otec nouzi a nedostatek, bez velkého rozmyšlení pomohl.“

Ano, pokud si ještě dokážu vzpomenout, bylo vždy mnoho lidí, kterým jsme s otcem pomáhali, ale nikdy jsme za to nevezali peníze.

Jednou se k nám po dohodě s maminkou na dva týdny uchýlila jedna velká rodina, která si hledala byt. Často nás chlapce brával do práce na polích nebo zahradách starých lidí a vždy byl ochotný a připravený i po nečekaném telefonátu převzít práce v našem Christendom College.

Jeho láska k Panně Marii

Dvanáct roků o poslední květnové neděli organizoval s maminkou s velkým úsilím ne-

Vander Woude se svou manželkou

zapomenutelný mariánský den na naší farmě. Tato událost byla vždy pro nás děti a později mladé muže úžasným spojením modlitby a zábavy. Nejdříve šli všichni v procesí kolem farmy s modlitbou růžence a vyslechli si promluvu o Panně Marii a o vznikajícím životě. Potom jsme všichni společně pojedli a bavili se.

Většinou se této slavnosti účastnilo 100–200 přátel a známých a rodiče z toho měli vždy velkou radost. Vždyť při této májové pobožnosti chtěli svůj dům otevřít Marii a umožnit setkání křesťanských rodin.

Největší lásku má ten, kdo položí svůj život

V říjnu 1987, měl jsem tehdy 18 let, narodil se nám náš nejmladší bratr Josef s Downovým

Velká rodina - 7 synů, 5 z nich se svými manželkami, a 21 vnoučat

syndromem. Josie, jak jsme ho s láskou nazývali, naučil naši rodinu i naše přátele a známé, že postižené dítě je pro rodinu Božím darem. I když se Josie nikdy nenačil číst ani psát, už od začátku nám svou velkou schopností milovat ukazoval, v čem jsou pravé hodnoty.

Otec měl k Josiemu zvláštní vztah a on zase, jak jen mohl, chtěl být s otcem. Když otec pracoval na farmě nebo ve škole, Josie byl vždy s ním jako stín. I když mu nebyl schopen v ničím pomoci, „pracoval“ vždy na něčem spolu s otcem, který byl při tom vysloveně trpělivý a veselý. Josie často sedával na trenérské lavičce a v přestávkách se pokoušel dát i gól.

Pak přišlo 8. září 2008. Otec byl jako každý den ráno na mši svaté a potom se pustil do práce. Náhle si všiml, že Josie u něho není, a začal ho hledat. S hrůzou zjistil, že kryt na jámě s hnojem je odkrytý a Josie je dole v bahně. Protože chlapec se nedokázal sám postavit, otec skočil do jámy a podpíral ho, jak jen mohl. Mezitím přiběhla matka a jeden zedník, který pomáhal na farmě, a snažili se Josieho vytáhnout. Jak se stalo, že se mu roztrhlo tričko, vědí jen andělé. Otec se začal dusit výparý z jámy, omdlel a spadl do bahna. Když byli po 15 minutách oba z jámy v bezpečí, všechna pomoc pro otce byla už marná.

Možná si někdo pomyslí, jak hrozná je to smrt v jámě s hnojem. Ale nepřišel tak o život i náš Pán? Nesestoupil do světa, aby nás vytáhl z bahna hříchů?

Toto vědomí bylo pro nás po otcově smrti vždy velkou útěchou. Jak velké svědectví lásky k bližním nám dal, když zachránil život vlastního syna! Otec by to však nepochybně udělal pro každého.

Prímlyuce

To, že otec zemřel na svátek Narození Panny Marie a že jsme ho pochovali o svátku Panny Marie Sedmiboletné, nebyla

pro nás náhoda. Pět nevěst rodiny Vander Woude vystlalo otcovu rakev svatebními šaty naší maminky a já jako kněz po boku našeho biskupa se 70 kněžími, 80 ministranty a 1800 věřícími jsem slavil pohřební liturgii. I Josie byl s námi na vozičku po překonaném zápalu plic. Připadalo mi těžké uvěřit, že otec, který tak věrně následoval Ježíše, ještě potřebuje naše modlitby. I biskup povzbudil všechny přítomné, aby se modlili nejen za něho, ale aby se modlili i k otci Vander Woudeovi jako k přímlyuce.

Samozřejmě, první období po otcově neočekávaném odchodu bylo poznamenáno smutkem.

P. Thomas Woude žehná svým rodičům a svému postiženému bratru

Ale po devět měsíců, které od otcovy smrti uplynuly, byli moji bratři i jejich manželky a děti neuvěřitelnou pomocí pro maminku i Josieho. Maminka dnes chodí denně na mši svatou a na svatou hodinu. To je pro ni pramenem síly, ze kterého čerpá, aby byla postupně uzdravena z bolesti ze smrti svého manžela. Protože kdo prožil 44 let ve šťastném manželství, pochopí, že na to je potřebný určitý čas.

Další útěchou je nám, že otcova smrt se dotkla mnoha lidí i mimo naši rodinu a mimo okruh našich přátel. Dostali jsme mnoho telefonátů a e-mailů ze všech stran. Ozvali se i rodiče, kteří mají děti s Downovým syndromem. Už při pohřbu přišlo za námi mnoho mužů, aby si o něm něco vyslechli nebo o otci něco sami řekli. Jeho oběť je podnítila k zamyšlení: *Jak já žiji jako otec?*

Vítazstvo srdca 68/2009

KATOLICKÝ BISKUP V HELSINKÁCH

Po 500 letech nastoupil na biskupský stolec v Helsinkách katolický biskup Teemu Sippo z kongregace Srdce Ježíšova. Jeho diecéze žije v diaspoře po celém Finsku a čítá 10 000 duší uprostřed 5,2 milionu finského obyvatelstva. To jsou 0,2 %. Lutheránská církev Finska se liší od německé, protože si od dob reformace zachovala episkopální strukturu, apoštolskou tradici a biskupskou posloupnost.

CO STRAŠÍ DĚTI?

V linecké diecézi kritizoval děkan Handlechner faráře Neubauera, že straší děti při přípravě na první svaté přijímání řečmi o čtyřech posledních věcech člověka: smrti, soudu, nebi a pekle. Kritizovaného faráře se zastal jiný kněz a zdůraznil, že tyto věci patří k základním pravdám víry. Děti před přijímáním obnovují křestní slib a se svíci v ruce se odříkají ďábla. Na pomoc mu přišla jedna matka a prohlásila: „Děti vidí v televizi mnohem strašnější věci.“

NÁBOŽENSTVÍ V ITÁLII REHABILITOVÁNO

Decret prezidenta zrušil rozhodnutí oblastního soudu a rehabilitoval tak náboženství a jeho vyučující na školách v Latii. Prospěch v náboženství se bude nadále zahrnovat do celkového hodnocení žáka a vyučující se budou účastnit klasifikačních konferencí.

ŘETĚZ MODLITEB ZA NOVÁ KNĚŽSKÁ POVOLÁNÍ

V Kolíně nad Rýnem vyzval kardinál Meisner ke čtyřicet dní trvajícím modlitbám za nová kněžská a řeholní povolání. Je to iniciativa v rámci Roku kněží. Modlitby začnou 23. září a budou trvat do 1. listopadu. Věřící se mají k modlitbě scházet ve farních kostelích, kaplích, ale i v soukromých domech. Modlitby by měly být časově rozděleny

tak, aby měly nepřetržitý tok ale spoň na jednom místě diecéze.

PAPEŽ OPĚT BEZ SÁDRY

Pět týdnů po úrazu v Aostě snali Benediktu XVI. z pravé ruky sádrový obvaz. Papežský osobní lékař Patrizio Polisca sdělil, že podle rentgenových snímků se fraktura správně zahojila. Papež bude nyní absolvovat rehabilitační cvičení. To je důležité také proto, že papež Ratzinger své texty píše zásadně ručně.

ŽIVOT NA VLASTNÍ OČI

Jedna mladá mediální agentura připravila hodinový program, který pomocí ultrazvuku zachycuje bezprostředně život dítěte v mateřském lůně. Přenos má ukázat, že nenarozený plod je roztomilé dítě a nikoliv chomáč buněk. Autoři chtějí emocionálně vyslovit to, s čím obránci života argumentují pomocí rozumových důvodů. K pořadu je k dispozici pomocí internetu konferenční systém, který umožňuje diskusi o důstojnosti lidského života.

SEX NA INTERNETU JAKO DROGA

Američtí psychologové Robert J. Baird a Ronald Vanderbeck dospěli k závěru, že sledování pornografických programů na internetu se stalo světovou epidemií. Jsou tím postiženi i křesťané a především pastoři. 35 % protestantských pastorů se k tomu přiznává. Pornografie je velmi svůdná a dokáže člověka zotročit. Mnozí se o tom stydí mluvit. Postižení by měli dělat pokání a prosit o odpuštění.

PEPEL MRTVÝCH NA HORÁCH

Stále více Němců dává popel svých zemřelých rozptýlit po švýcarských horách. Měsíčně je to kolem 80 případů a tento počet vzrostl proti loňskému roku o 20 %. Horský kanton chce zákonem zakázat takové pohřbívání jakožto komerční. Nemělo by se to týkat soukromého roztrušování rodinnými příslušníky.

V roce 1287 jeden mladík z jiho-francouzské rodiny jménem Arnaut Sabatier požádal o přijetí do náboženského a vojenského řádu templářů a jeho žádosti bylo vyhověno. To v té době a v té společnosti představovalo velké privilegium z mnoha hledisek. Tento řád vznikl v Jeruzalémě krátce po první křížové výpravě a jeho posláním bylo bránit křesťany ve Svaté zemi a stal se brzy nejmočnějším a nejslavnějším řádem křesťanského středověku.

Během vstupního obřadu, poté, co složil tři řeholní sliby – chudoby, čistoty a poslušnosti, zavedl představený mladého Arnauta do uzavřené místnosti, která byla přístupná pouze pro členy řádu. Ukázal mu dlouhé lněné plátno, které neslo obraz obrysů muže, a poručil mu, aby se mu poklonil a třikrát políbil jeho nohy.

Toto svědectví pochází z dokumentů procesu s templáři a je pro historiky neznámou záležitostí, protože to představuje jen kapku v moři, kterou je třeba prostudovat v souvislosti s intrikami velkého komplotu, který inscenoval francouzský král Filip IV. Sličný k velké škodě řádu templářů, který se tehdy stal takřka autonomním státem v celém jeho království. Ovšem tento dokument obsahuje hodnotu prvního řádu pro toho, kdo usiluje vypátrat jiný příběh: totiž přenos Turínského plátna ze dvora byzantských císařů, kde se nacházel až do roku 1204, do Evropy, kde se ztrácí jeho stopa až do poloviny XIV. století, kdy se objeví v držení vznešené francouzské rodiny.

V roce 1978 historik Ian Wilson, který se habilitoval v Oxfordu, rekonstruoval historické peripetie plátna a konstatoval, že rubáš, považovaný za nejdůležitější relikvii o umučení Krista, byl uloupen z kaple byzantských císařů během strašného drancování v průběhu čtvrté křížové výpravy v roce 1204.

Templáři a Turínské plátno

Autorka je pracovnící Vatikánského archivu a zabývala se slavným procesem proti středověkému řádu templářů. Na toto téma vydala již několik knih. Ve své poslední knize „I templari e la sindone“ dokumentuje, že řád templářů přechovával a uctíval v třináctém století Turínské plátno. Historické dokumenty, které o tom svědčí, jsou také příspěvkem k důkazům pravosti této největší relikvie katolické církve.

Wilson srovnal velké množství svědectví, která templáři zanechali během procesu, a poukázal, že mezi obviněními, která

Rytíř řádu templářů

proti nim vznesl francouzský král, bylo také to, že se tajně klaněli tajemnému „idolu“, který představoval muže s vousy.

Díky celé řadě náznaků autor usuzuje, že tajemný „idol“ uctíváný templáři nemůže být nic jiného než Turínské plátno, uzavřené ve zvláštní schráně, ve které bylo složeno tak, že bylo vidět jen obraz tváře, a bylo uctíváno v nejvyšší tajnosti, protože sama jeho existence byla pro řád velmi kompromitujícím faktem: předmět byl uloupen během strašného drancování, na jehož pachatele uvalil papež Inocenc III. exkomunikaci, a také na únos relikvie byl uvalen stejný trest IV. lateránským koncilem v roce 1215.

Ať už ji přímo sami unesli, anebo ji koupili od někoho jiného, pokud by před světem prohlásili, že plátno vlastní, riskovali by v každém případě exkomunikaci.

Podle Wilsona „temná léta“, během kterých historické prameny o plátně nehovoří, odpovídají skutečně období, kdy relikvii střežili templáři jako absolutní tajemství. Svého času vyvolala tato teze velké nadšení, protože dovozovala dát odpověď na mnoho bodů, které dosud nebyly vyjasněny a které se vznášely jak nad dějinami plátna, tak nad procesem proti templářům, ale vědecká obec s tím nebyla spokojena, protože důkazy, které historik předložil, se jim jevily celkem vzato slabé.

S odstupem třiceti let pokusila jsem se k Wilsonově tezi připojit množství chybějících kamínků. Ve své nové knize jsem analyzovala dosud nevydané prameny, které se týkají templářů a dávného případu plátna, a dospěla jsem k následujícímu závěru: V průběhu třináctého století, kdy křesťanskou společností zmi-

taly profilující se hereze, které popíraly reálné Kristovo lidství, řád templářů vzhledem k četným imunitám riskoval, že se stane zvláštním francouzským přístavem pro heretiky šlechtického původu, kteří hledali úkryt před inkvizitorskými úřady.

Kdyby k tomu opravdu došlo, zničilo by to náboženskou identitu řádu. Vedoucí osobnosti řádu navštěvovaly byzantský dvůr, na který přicházeli templáři jako diplomatictí prostředníci, znali nesmírné císařské sakrárium v Konstantinopoli, kam v průběhu staletí shromáždili vladaři s největší pečlivostí nejslavnější staré relikvie týkající se Krista, svaté Panny a světců. Věděli také, jak byzantští teologové zdůrazňovali moc Kristových relikvií, aby tak postavili protiváhu hlásání bludařů, především ze sekty doketistů a agnostiků, podle kterých byl Kristus pouhý duch, neměl lidské tělo, nýbrž jen lidské vzezření.

Templáři se zmocnili plátna, aby zažehnali riziko, že jejich řád podlehe heretické nákaze, která sužovala velkou část křesťanství té doby. Byl to nejlepší protilek proti všem herezím. Kataři a jiní bludaři tvrdili, že Kristus neměl ani pravé tělo, ani pravou krev, že žádné umučení nevytrpěl, nikdy nezemřel ani nevstal z mrtvých, proto také neslavili Eucharistii, která podle jejich soudu byla nesmyslným obřadem, protože Kristus nikdy neměl pravé tělo.

Avšak plátno obsahovalo působivý obraz tohoto těla umučeného přesně tak, jak se to stalo Ježíšovi podle evangelií. Bylo zde vidět všechno, tělo a svaly v křeči, která provází první hodiny po smrti, tvář znetvořenou ranami, kůži rozdrásanou bičováním. Bylo zde to-

lik krve, která podle evangelisty Matouše byla prolita za mnohé na odpuštění hříchů (Mt 26,28). Kristovo lidství, podrobené lidskému násilí, ono lidství, které kataři pokládali za pouhé zdání, bylo zde možno líbat a dotýkat se ho.

To je něco, co bylo pro středověkého člověka nedocenitelné. Bylo to tím nejsilnějším jak v řečech kazatelů, tak v represích inkvizitorů. Nejozvěčnější papežové to pochopili a tak je také třeba rozumět jejich iniciativám, jako byla u Inocence III. podpora kultu Veroničiny roušky, nebo ona u Urbana IV., který po zázraku v Bolseně ustanovil svátek Božího Těla.

Templáři proto uvedli v život zvláštní liturgii a úctu svatého plátna a zavedli obyčej posvěcovat pásy svých rouch tak, že se jimi dotýkali nejzávažnější relikvie, aby je posvátná moc tohoto předmětu chránila proti nepřátelům těla i duše. To se týká i liturgie, kterou popisuje templář Arnaut Sabbatier, jak bylo výše uvedeno. Také svatý Karel Boromejský, když se jako poutník v roce 1578 vydal na cestu z Milána do Turína, uctil plátno tak, že políbil rány na nohou přesně tak, jak to činili hodnostáři řádu templářů.

Tato kniha, rekonstrukce rázu historicko-archeologického, která se nedotýká teologických otázek, představuje ve skutečnosti první část studie věnované plátnu, kterou doplní druhý svazek, připravovaný k tisku (Rubáš a Ježíš Nazaretský). V dlouhém zkoumání dokumentů se pokouším odpovědět na mnoho historických otázek, ale také navrhnout hypotézy, které by mohly otevřít nové cesty výzkumu: např. pokud jde o záhadné symboly napsané řecky, latinsky a hebrejsky, které na plátně objevili někteří francouzští experti, slova vytržená z originálu, který přišel do styku s rubášem a zanechal zde zvláštní druh otisku.

L'Osservatore Romano
5. dubna 2009

Andělé a démoni

Trápení velkého svůdce

Kde je Ježíš Kristus, tam se zjevují andělé spolu s démony. Pokusme se zjistit, nakolik je to možné, smysl takové přítomnosti. Má se tak zjevit absolutní panství Krista a univerzální spása. Je třeba začít od Božího plánu. Podle listu Kolosanům: *On je jeho milovaný Syn, v němž máme vykopení a odpuštění hříchů, v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: andělé, panstva, knížata a mocnosti* (1,13-16a).

Proto nás nepřekvapuje, že když Bůh vzkřísil svého Syna z mrtvých, posadil ho po své pravici v nebi vysoko nad všechna knížata a mocnosti, síly a panstva (Ef 1,20-21). Neexistuje nic, co by se nenacházelo pod panstvím Ježíšovým. V onom andělském světě došlo totiž k rebelii, k hříchu, který si zasloužil věčný oheň připravený pro ďábla a jeho anděly, jak říká Ježíš (Mt 25,41). Nám se tento způsob vzpoury vyhnul, ale brzy se projeví její důsledky, k nimž patří společnost ďábla při stvoření člověka a ten se aktivně projevuje jako svůdce. To uznává i sám Ježíš, když nazývá ďábla *vrahem od počátku, lhářem a otcem lži* (Jan 8,44), zatímco v prvním Janově listu čteme: *ďábel hřeší od počátku* (3,8). Apokalypsa mluví o *velkém draku, starém hadu, ďáblu, Satanovi*.

Satan je ten, který pokouší – *Satan si vás vyžádal, aby vás směl tříbit* (Lk 22,31), a opravdu, ďábel pokoušel samotného Ježíše se záměrem odvrátit ho od Božího plánu, dokonce od kříže: *Ježíš byl odveden od Ducha na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. (...) Pokoušitel se přiblížil* (Mt 4,1,3).

Ježíš říká, že ďábel je ten, který bere slovo ze srdce (Lk 8,12); který vnukl Jidášovi, aby ho zradil (Jan 13,2). On je ten Satan, který vstoupil do srdce zrádce (Jan 13,27). Mezi Ježíšem Kristem a ďáblem existuje radikální

opozice, která skončí konečným vítězstvím toho prvního a porážkou toho druhého (srov. Jan 12,31). Tak chápeme, proč ještě list Kolosanům říká, že Bůh *knížata a mocnosti pekla odzbrojil, veřejně je vystavil potupě a křížem nad nimi triumfoval* (Kol 2,15).

Právě z této radikální opozice můžeme soudit, jaká byla „spravedlnost“ andělů: ta, že přijali podle Božího plánu svrchovanost Ježíše, ukřížovaného Vykupitele, a naopak, jaký byl hřích andělů: odmítli království Zmrtvýchvstalého, primát jeho slavného lidství. Byl to hřích závidi, který se bouří proti Ježíši Kristu a obrací se proti člověku, stvořenému podle jeho obrazu a vykopenému na kříži.

Zde tedy máme rozlišující bod mezi dobrem a zlem jak pro anděly, tak pro lidi: je to vztah k Ježíši Kristu, z absolutního hlediska: poslušnost k Bohu a přijetí Ježíše Krista, a neposlušnost a jeho odmítání. To platí jak pro bytosti „viditelné“, tak „neviditelné“, od okamžiku, kdy všichni zcela shodně byli stvořeni pod panstvím Ježíšovým.

To všechno je možno konstatovat v Kristově příběhu, jehož zjevení je důvodem radosti pro anděly a odporu pro démony, kteří v lidském čase dávají najevo svou předchozí volbu vzhledem ke Kristu.

Není proto překvapením pilná služba andělů, když se Ježíš zjevuje. Tak připravují jeho příchod, zvěstování, informují o jeho narození pastýře, starají se, aby ho zavedli do bezpečí před Herodem, slouží mu na poušti po pokušení, posilují ho v agónii, oznamují jeho zmrtvýchvstání, zjevují se po jeho nanebevstoupení. Chtělo by se říct, že právě s Ježíšovým zjevením si andělé uvědomují důvod, proč existují. A naopak, je pochopitelná reakce démonů, kteří v něm spatřují svou porážku a trápení (Mt 9,29).

Inos Biffi

Smyslem této úvahy je osvětlit Ježíšovo panství nad světem „neviditelným“, radost andělů z jeho bytí, a porážku nikoliv nějaké druhé „ideje“ zla, anonymního zla, nýbrž toho, kterého sám Kristus nazývá knížetem tohoto světa (Jan 14,30), a démonů, kteří ho provázejí (Mt 25,41). Tak tedy kořenem existence zla je Zlý; je to zvrácená vůle jeho a těch, kteří s ním souhlasí; a pouze Ježíšem Kristem, jeho vítězstvím na kříži, jeho nevinností jsme osvobozeni. On jistě měl *účasť na našich slabostech, byl vyzkoušen ve všem jako my, ovšem vyjma hříchu* (Žid 4,15).

Ale především je třeba zaměřit naši pozornost do roviny univerzálního Kristova království, jeho bytí, které je od věčnosti podstatou Božího plánu, „tajemství“ – podle Pavlovy víze. To v důsledku znamená, že zvláštním úkolem teologie – lépe řečeno samotného hlásání evangelia – je právě toto: ukázat do všech důsledků, které z toho plynou, tuto božskou volbu Ježíše, „Pána“, který stojí na počátku všech věcí a který jediný vysvětluje a ospravedlňuje celé dějiny.

Bez tohoto kristocentrismu, o kterém se sice dnes mluví, ale se slabou závažností a s nedostatečnou jasností, se nehlásá víra a neprovozuje se „originální“ křesťanská teologie, nýbrž teologie matná a rozbředlá, která snad může zasednout na katedrách nevěřících, ale nakonec již nikoho nezajímá. Na druhé straně, jestliže schází víra, teologie se jeví jako zpozdilá „věda“ zbařená veškerého základu.

L'Osservatore Romano
27.-28. června 2009

Pán Ježíš o svých kněžích

ÚČEL PLODNOSTI KNĚZE:
UTVÁŘET JEŽÍŠE V DUŠÍCH

Otcova plodnost nikdy není neaktivní, a jelikož plodnost kněze vychází od Otce, má přinášet plody pro nebe. V čem spočívá tato svatá plodnost? Spočívá v utváření Ježíše v duších a v tom, že je krok za krokem přetváří ve Mne.

Otec i přes svou nekonečnou, věčnou a mocnou plodnost zplodil jen Slovo a ve Slovu všechno to, co existuje a bude existovat. Proč? V síle jednoty. Když Otec zplodil Slovo, nezplodil jiné Božství, nýbrž sdělil jen to, co sám je: stejné Božství. Když Otec plodí Syna, reprodukuje ve Slovu sám Sebe: Slovo totiž je sám Bůh, jediný Bůh, i když rozdílná Osoba, protože Syn je zplozen z Otce od té doby, co je Bůh, od věčnosti, vždy.

Otec zplodil Slovo s láskou bez počátku, ve věčném okamžiku, který nikdy nepoznal konce a který potrvá věčně. Otec našel zalíbení v tom, že se vidí reprodukován ve Slově, zplozeném v lásce, a raduje se nemírnou radostí ze svého díla lásky, které Ho spojuje s Duchem Svatým (Osobou nekonečné lásky), která, ačkoliv vyšla z Otce i ze Syna, nepřestává být sama jediným a věčným Božstvím.

Proto je to věčná plodnost Otce, ze které se zrodilo Slovo v extázi stravující a nekonečné lásky a ze které, tj. z plodnosti obou, vychází Osoba Lásky, Duch Svatý; je to jediná plodnost, která se šíří, aniž by ztrácela svou jednoduše, šíří se, sdílí a vychází z Otce, aniž by z něho odcházela, nýbrž zůstává v jediné Trojici, v Jednotě Trojice.

Otec vidí sám Sebe ve Slově, a proto je miluje láskou bez začátku a bez konce, a ve Slově miluje svou Církev, která v sobě nese pečeť Trojice a obsahuje samu Trojici, která je s ní a oživuje ji.

Tatáž obdivuhodná plodnost dala život Církvi, svátostem

a všemu tomu božskému, co Církev má a za co vděčí svaté plodnosti Otce, plodnosti nevýslovné, kterou On miluje, a nechce ji vidět neaktivní a opomenutou, když ji sděluje kněžím; dokonce touto silou sdílenou od Otce chce, abych Já, vtělené Slovo, se reprodukoval v duších podle jednotlivých stupňů formace, která je činí podobnými Mně.

Do nebe nemůže vstoupit duše, která v sobě nese Moji podobnost.

To je důvod, proč je posvátné poslání kněze tak vysoké, tak delikátní, tak svaté. Jenže, jak bude moci kněz dát to, co nemá? Proto je přetvoření kněží ve Mne a v síle plodnosti Otce v určitém smyslu také v Trojici tak nezbytné k tomu, aby byli otcí, aby se stali druhým Mnou, a Otec v nich nazíral se zalíbením Sebe sama, zatímco Lásky, Duch Svatý, pramen všech milostí, v jejich duších božské Osoby sjednocuje.

Kéž by kněží mysleli na tato božská tajemství, která patří k jejich vznešenému poslání! Kdyby si byli vědomi a prohlubovali toto vědomí velikosti svého kněžského povolání a lásky, jakou je Trojice miluje, kdyby si byli vědomi svatosvatých povinností, jaké mají vůči duším, neztráceli by čas s věcmi, které nejsou Bůh, ale jejich nejhoroucnější touhou by bylo přetvořit se ve Mne a přetvářet duše, zužitkovávali by tak klaněním hodnou plodnost Otce, kterou nosí v sobě!

To všechno je velice podstatné a já budu za to žádat od kněží úcty, protože se jedná o věc tak vznešenou, tak svatou, tak posvátnou, jako je plodnost Otce, která je Boží podstatou, podstatou jeho bytosti.

A i když je to všechno skutečností, nepřikládají tomu důležitost, nehodnotí to, nejsou vděční

Conchita Armida

za všechno to, dokonce na to tolikrát ani nemyslí. Odkud vychází všechno stvořené, ne-li z plodnosti Otce? Neutvořil snad Duch Svatý v Marii Boha-Člověka jediné touto Boží plodností?

Odkud pocházejí milost, zářky, ctnosti a svatá láska, láska ve všech jejích formách a svatost ve všech jejích aspektech, ne-li z plodnosti, principu a Života všech životů a všeho toho, co je božské a nadpřirozené?

Tepny Církve, její míza, její organizace a její svátosti, její životnost a její zachování, odkud to vše pochází, ne-li z plodnosti Otce? A kněžská povolání, odkud berou zárodek svého života, ne-li ze svaté plodnosti Otce?

A hrdinské skutky křesťana, oběti, výkupné bolesti, čistota, Boží dary a samo nebe, nepřijímají snad sílu, která je oživuje, z plodnosti Otce?

Já jako Bůh a jako Člověk mám účast na této jediné, nejsvětější a ctihodné božské plodnosti. Moje Srdce netlouklo zde na zemi pro nic jiného než pro onen život, který Mí sděloval Otec; i Můj apoštolát, Moje umučení, Moje smrt, Moje zmrtyvýchvstání a nanebevstoupení, Moje zásluhy vděčí za svou univerzální účinnost plodnosti Mého milovaného Otce. Proto je Bůh láska, proto je Bůh vždy připraven darovat se a sdělovat.

Důvodem existence Trojice, je-li možno se tak vyjádřit, je Boží plodnost; země a těla, duše, všechno stvoření je ovocem této plodnosti. Ale místem, kde se ona nejvíce soustřeďuje, je Církev, a odtud se rozlévá po zemi a dokonce až do nebe.

V Církvi přebývá nejbláženější Trojice a Duch Svatý je její duší a životem. Co jiného je dech Ducha Svatého než plodnost Otce? Co jiného jsou mystická vtělení, ne-li nejdražší ovoce plodnosti, která tvoří Ježíše v duších a v Něho je přetváří?

Bez této božské plodnosti by neexistoval svět, ani Církev, ani duše, ani nebe... ani Bůh. Bůh by neexistoval, kdyby On sám nebyl svrchovaná a věčná plodnost. Neexistovala by láska, protože láska vyzařuje na svět a tvoří se z plodnosti Otce. Nebylo by lásky, a kdyby nebylo lásky, neexistoval by Duch Svatý; všechno by bylo kataklyzma nebo nebytí: nicota!

Říkám to, aby svatá božská plodnost byla oceňována, aby se probudila paměť kněží.

Oni vědí mnoho věcí, ale nepamatují na ně. Připomínat si je, to už je velká milost. Jiní pak nemyslí na mnoho věcí, na které by měli myslet, a ani se o ně nestarají.

V srdcích mnoha kněží je nevděčnost, protože na Moje vyvolení, na Moje milosti se trestuhodně zapomíná. Ale Já chci triumfovat svou láskou nad těmi dušemi, které Mí náleží. Mnohé se obrátí, jiných se už dotýkájí Má slova, protože jsou život. Co však dává kněžím sílu, aby naléhali na duše? Je to tato božská plodnost, o které právě mluvím, tento Princip všech věcí.

Všechny svaté, nadpřirozené výsledky, všechno to, co už existuje nebo co je právě tvořeno, všechno to má svou jako první a jedinou příčinu bez počátku v oné věčné plodnosti, různorodé ve svých účincích, ale jediné ve své věčnosti bez počátku (CC 55,129-140).

(Pokračování)

Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 220-223

Přeložil -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

prokazoval trpícím, postiženým a hříšníkům dobrodiní. Pokud také vystupoval jako učitel, hlásal zásady, které by každý vládce u svých poddaných mohl jedině uvítat. Ježíšovou „škaredou chybou“ však bylo, že odsuzoval pokryteckou morálku, a ta se vyskytovala především u těch, kteří si osobovali moc a právo.

Těsně předtím, než byl poslán na smrt, vrátil zrak slepému od narození. Při vyšetřování, které následovalo, padla několikrát podobná otázka, jakou dal Ježíš svým učedníkům. Kdo je to? A při té příležitosti se ukázalo, že k správnému poznání, kdo je Ježíš, více než vzdělanost a erudici potřebuje člověk selský rozum a upřímné, nezaujaté srdce. Při výslechu uzdraveného slepce zaútočili na něho farizeové s prohlášením: „My víme, že ten člověk je hříšník.“ Ale s takovým výrokiem u tohoto prostého, ale bystrého mládence vůbec nepochodili. Neshodovalo se to s jeho bezprostřední osobní zkušeností. Naopak, přistihl své vyšetřovatele při zaujatosti: „Řekl jsem vám to, a neslyšeli jste! Proč to chcete opět slyšet? Copak chcete i vy být jeho učedníky?“ Když se ohradili tvrzením „Nevíme o něm, odkud je“, uzdravený svůj argument ještě podtrhl: „To je divné, že to nevíte, odkud je, když mi otevřel oči. Od věků nebylo slyšáno, že by někdo otevřel oči slepému od narození. Kdyby nebyl od Boha, nemohl by to učinit.“ Na to už ne našli jinou odpověď, než že ho vyhnali ven.

Co bylo prostému a negramotnému člověku zcela jasné, to vzdělaným předákům nešlo na rozum z jednoho prostého důvodu: nechtěli to slyšet. Ani evidentní pravda nepřesvědčí toho, kdo ji nechce přijmout. Tento příklad ukazuje, jak můžeme sami klást překážky svému poznání. Mohlo by se zdát, že je to handicap našeho poznávání. Ve skutečnosti je to důkaz, jak Bůh respektuje naši svobodu. Nechce připustit, aby nás

zde na zemi pravda, a především pravda o něm samém, jakkoliv „znásilňovala“. Zařídil to tak, že i evidentní pravdu o Bohu přijímáme, jestliže chceme, nikoliv proto, že musíme. Proto se Ježíš uzdraveného ptá: „Věříš v Syna člověka?“ Věřit mohou jen tehdy, jestliže chci. Mládenec dává najevo otevřenost k opravdovému a svobodnému přijetí pravdy: „Kdo je to, abych v něho uvěřil?“ „Viděls ho, mluv s tebou!“ A oslovený vyznal víru tak, že „padl před ním na kolena“. Pán Ježíš mu nepřikazoval: „Klekní si a pokloň se mi!“ Bylo to klanění jakožto spontánní gesto toho, kdo opravdu uvěřil.

Ačkoliv toto spontánní gesto stojí až na samém konci „poznávacího řetězce“, může být pro někoho překážkou již na samém počátku. Velmi často si klade podmínku, že přiznáme Synu člověka jen takovou identitu, abychom nemuseli „padnout před ním na kolena“.

Velice milujeme vlastní moc, a proto nemáme příliš v lásce moc, která by nás mohla přesahovat, které bychom se měli podřídit. Zkusme se zeptat uzdraveného, který byl od narození nevidomý, a nyní vidí správně, jaký je jeho názor na Ježíšovu moc. Vidí nyní jen díky této moci, která ho nekonečně přesahuje: „Kdyby tento nebyl od Boha, nemohl by to učinit.“ Není to u mnoha lidí naopak něco jako vrozená slepota, když se na Boží moc dívají jako na něco, co nás omezuje či ohrožuje, protože se obávají podřízenosti? Ježíš vysvětluje učedníkům, že mu Otec poslal tohoto slepého od narození právě proto, aby se na něm zjevily Boží skutky, tedy aby nám na něm ukázal, jak Bůh vůči nám uplatňuje svou moc. Všimněme si dobře: Ten slepý o nic neprosil. Ne dovolával se uzdravení. Dokonce ani nevěděl, proč to s ním Ježíš dělá, ale přijal jeho moc, podřídil se jí, šel se umýt, a když se vrátil, viděl. Když se měl malomocný Námán vykoupat v Jordánu, cí-

til se dotčen. Ještě že ho jeho lidé přemluvili. Nakonec si dal říct, a byl očištěn. Většina je těch, kteří si říct nedají.

Proč žádá Ježíš od nás víru? Protože to je jediný způsob, jak „uchopit“ to, co jinak všechny naše smysly a kapacity překračuje. A proč překračuje? Protože je nekonečně větší než my. Je to moc všemohoucího, ale současně nejdobrotivějšího Boha, která nás ani v nejmenším nechce ani nemůže ohrožovat ani omezovat, ale obdarovává nás tak štědře, že si to sotva můžeme představit. Je zajímavé, že právě těm lidem, kteří si zakládají na své erudici, uniká základní filozofický princip: že svrchovaná, nejvyšší Moc je nemůže ohrožovat, že nemůže vykonat nic zlého, protože něco takového je v rozporu s její stejně nejvyšší dobrotou a samou její podstatou. Právě těm „nejmoudřejším“ dělá jejich moudrost obtížně pochopit, že na Boha právě pro jeho tak nekonečnou moc je naprosté spolehnouti.

Proto Bůh poslal na svět svého Syna, aby nás o tom přesvědčil. Když chodil a dobře činil, lidé pocítovali, že učí jako ten, který má moc. Cítili jeho božskou autoritu, neboť moc jeho nauky nesměřovala nikam jinam než moc, kterou projevoval jako dobrodinec nemocných, posedlých a hříšných: přišel zachraňovat to, co zahynulo. Ale jak o něm prohlásil Simeon, všechno jeho konání a hlásání je jedněm ku povstání, jiným k pádu. Povstáním je pro ty, kteří si uvědomují, že potřebují povstát. Pádem je pro ty, kteří tvdošijně tvrdí, že stojí, a odmítají Ježíšovu nabídnutou ruku, protože by tím přiznali, že nestojí. Tak dovršují svůj pád, protože jim není pomoci.

Může dnes někdo vůbec ve světě komunikace a informací říct, že o Kristu neslyšel? I nařízení, že znamená kříže nesmí viset na stěně nebo na krku či na oděvu, je svým způsobem hlásáním, že Kristus je někdo, kým je třeba se zabývat.

Již dříve, než Duch Svatý skrze Simeona oznámil, že se Boží Syn

stane rozlišovacím znamením pro lidi, stal jím pro neviditelné duchy: ti jsou buďto s Ním, a jsou dobří, nebo jsou zlí, tertium non datur, neboli žádní neutrální neexistují. I zde na zemi je přijetí Ježíše, nebo jeho odmítání znamením svolení, nebo záhuby: „Jestliže neuvěříte, že Já to jsem, zemřete ve svých hříších.“ Co po nás vlastně Nazaretský chce? Nic než naše nejvyšší blaho. Zcela konkrétně: místo akademické diskuse, zda má či nemá např. člověk právo rozhodovat o životě dítěte, které má přijít na svět jako postižené, můžeme se na to podívat ze zcela praktického hlediska: V jakém světě se mohu cítit bezpečněji a spokojeněji: ve světě, kde postižené dítě povytahují z mateřského lůna, aby mu „lékař“ mohl nejdříve vysát mozek, a tak se ho zbavit, nebo ve světě, kde mě obklopují lidé, kteří jsou plní lásky a i pro postižené dítě jsou připraveni obětovat svůj život? Více než dlouhé přesvědčování, co to znamená přijmout Ježíše, o co mu vlastně jde, vydá zajít do rodiny Woudeových (str. 8) a zakusit zde přímo záviděníhodnou podmaňující atmosféru lásky, vzájemnosti, obětavosti a bezpečí, která zde vládne. Není to přesně to, co mnozí tak marně hledají? Jen se zahleďte na fotografii (str. 8) té pozeňnané rodiny. Celý ten houf šťastných lidí (33) vzešel (nejen fyzicky, ale i duchovně) z lásky jedné věrné dvojice, která důsledně následovala Ježíše Krista. Nevypadalo by to s křesťanstvím (i lidstvím) u nás docela jinak, kdyby podstatná část křesťanských rodin hlásala evangelium takovým konkrétním příkladem?

Jestliže opravdu víme, KOMU jsme uvěřili, musíme jít za ním důsledně a nemůžeme balancovat mezi Kristem a Belialem. Disponovat s Boží velkorysostí není v naší kompetenci. Spíše musíme pamatovat na to, že budeme skládat účty jak za všechny, kteří z nás a na nás měli poznat Krista, a nepoznali, tak i za ty, kteří měli od nás slyšet „Není ti dovoleno“, a neslyšeli.

-/š-

Pondělí 14. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (540): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Česká bible v průběhu staletí 7:00 GOODwillBOY: Church is Community 7:30 Pro vita mundi (121): Oskar Siebert 8:10 Čteme z křesťanských periodik 8:20 Noční univerzita: Pozvání k vyplutí - Charles Whitehead (1. díl) 9:00 Zpravodajské Noeviny 9:10 Druhé čtení 9:35 Noekreace (2. díl) 9:45 Světlo Kristovo 10:30 Na koberečku (67) 10:45 Maroko 11:15 Letohrad 11:35 Pro zdraví (20): Plavání kojenců a batolat 11:45 Pověst o Ludmilině skále na Pulčinských skalách: Pověsti z Hornolidečska 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 A vy, páni muzikanti 13:25 Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 13:40 Cesty za poznáním: Radžastán 14:30 Žít! Ceija Stojka 15:00 Vzpomínky Hildegardy Dawidové 15:10 Zapomenutá generace 15:30 Sen pokračuje 16:00 H2Onews 16:10 Libanonský odkaz 16:30 Misionář pod sopkou 17:00 NOEparáda (32. díl) [L] 17:20 Věci víry 17:50 Elmarco 18:00 Cesta k andělům (13. díl) - Max Kašparů 18:25 Truhlíky na táboře 18:35 Cesta tří králů (1. díl) [P] 18:45 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (3. díl) 19:15 Světlo pro Evropu (4. díl) 19:40 Čteme z křesťanských periodik 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova III. (2. díl) [P] 20:25 Cesty za poznáním: Mekong 21:15 Na koberečku (68) [P] 21:30 GOODwillBOY: Church is Community 22:00 Noční univerzita: P. ThDr. Michael Slavík - Setkání u studny (1. díl) 22:40 H2Onews 22:50 Octava dies (540): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:20 Česká bible v průběhu staletí 23:35 Druhé čtení 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 A vy, páni muzikanti 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 15. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: Pozvání k vyplutí - Charles Whitehead (1. díl) 6:55 Benedikt XVI.: Dobrodružství pravdy 7:50 Pro zdraví (20): Plavání kojenců a batolat 8:00 Žít! Ceija Stojka 8:30 Zapomenutá generace 8:50 Nanuk 9:40 Rodina 10:00 Přejeme si... 10:20 Světlo pro Evropu (4. díl) 10:45 Světlo Kristovo 11:30 Na koberečku (68) 11:45 Cesta tří králů (1. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 13:05 Octava dies (540): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:35 Česká bible v průběhu staletí 13:50 Cesty za poznáním: Mekong 14:40 Bioenergy in Motion 15:30 Sen pokračuje 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Cesta k andělům (13. díl) - Max Kašparů 16:35 Žít! Ceija Stojka 17:05 Harfa Noemova III. (2. díl) 17:25 Světlo pro Evropu (4. díl) 17:50 Dětská televize 18:15 Noeland (1) 18:35 Cesta tří králů (1. díl) 18:45 Zikův svět zvířat (12. díl): Zvířecí koktejl 19:10 Noekreace (2. díl) 19:20 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (3. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Misijní magazín (34): Velká misijní soutěž 20:45 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (4. díl) [P] 21:15 Zpravodajské Noeviny 21:25 Čteme z křesťanských periodik 21:35 Pro vita mundi (121): Oskar Siebert 22:15 Cesty za poznáním: Mekong 23:05 NOEparáda (32. díl) 23:25 Na koberečku (68) 23:40 Pro zdraví (20): Plavání kojenců a batolat 23:50 Elmarco 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Misijní magazín (34): Velká misijní soutěž 0:50 Vzpomínky Hildegardy Dawidové 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 16. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (4. díl) 6:45 Rodina 7:05 Zapomenutá generace 7:25 Bioenergy in Motion 8:15 Přejeme si... 8:35 Misionář

pod sopkou 9:05 Čteme z křesťanských periodik 9:15 Žít! Ceija Stojka 9:45 Harfa Noemova III. (2. díl) 10:05 Sen pokračuje 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Pro vita mundi (121): Oskar Siebert 12:45 Vzpomínky Hildegardy Dawidové 12:55 Misijní magazín (34): Velká misijní soutěž 13:35 Na koberečku (68) 13:50 Noční univerzita: Pozvání k vyplutí - Charles Whitehead (1. díl) 14:30 Maroko 15:00 Misionář pod sopkou 15:30 Elmarco 15:40 Česká bible v průběhu staletí 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Zapomenutá generace 16:30 Žít! Ceija Stojka 17:00 Pod nebesy [P] 17:50 Čteme z křesťanských periodik 18:00 Studentská mše: mše svatá z ostravsko-opavského biskupství se studenty středních a vysokých škol [L] 19:00 NOEparáda (32. díl) 19:20 Octava dies (540): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Přejeme si... 20:25 Vše pro Krále a pro moji Královnu 20:45 Pro zdraví: Geriatria 20:55 Harfa Noemova III. (2. díl) 21:15 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 22:45 Sen pokračuje 23:10 Cesty za poznáním: Mekong 0:00 H2Onews 0:10 Hlubinami vesmíru s Pavlem Suchanem 2009 0:50 Rodina 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 17. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Noční univerzita: P. ThDr. Michael Slavík - Setkání u studny (1. díl) 6:55 Vzpomínky Hildegardy Dawidové 7:05 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 8:05 Pro zdraví: Geriatria 8:15 Cesty za poznáním: Mekong 9:05 Česká bible v průběhu staletí 9:20 Přejeme si... 9:40 Misionář pod sopkou 10:10 Na koberečku (68) 10:25 Rodina 10:45 Zapomenutá generace 11:05 Žít! Ceija Stojka 11:35 Camerata Janáček 11:45 Cesta tří králů (2. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Řím 12:35 Maroko 13:00 Octava dies (540): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:30 Světlo pro Evropu (4. díl) 13:55 Pod nebesy 14:45 NOEparáda (32. díl) 15:05 Bioenergy in Motion 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Obnova Baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 16:25 Harfa Noemova III. (2. díl) 16:45 Cesty za poznáním: Mekong 17:35 Pro zdraví: Geriatria 17:45 Pro vita mundi (121): Oskar Siebert 18:25 Vystava rekordy a kuriozity ze světa zvířat - Ptáci 18:35 Cesta tří králů (2. díl) 18:45 GOODwillBOY: Church is Community 19:15 Noeland (1) 19:35 Elmarco 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 U nás aneb od cimbalu o lidové kultuře (10. díl) [P] 21:05 Saigon perla jižního Vietnamu 21:30 Zpravodajské Noeviny 21:40 Vzpomínky Hildegardy Dawidové 21:50 Noční univerzita: Pozvání k vyplutí - Charles Whitehead (1. díl) 22:30 Zapomenutá generace 22:50 Octava dies (540): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:20 Česká bible v průběhu staletí 23:35 Noekreace (2. díl) 23:45 Na koberečku (68) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 18. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Vše pro Krále a pro moji Královnu 6:35 Pod nebesy 7:25 NOEparáda (32. díl) 7:45 Misijní magazín (34): Velká misijní soutěž 8:25 Rodina 8:45 Na koberečku (68) 9:00 Benedikt XVI.: Dobrodružství pravdy 9:55 Pro vita mundi (121): Oskar Siebert 10:35 Misionář pod sopkou 11:05 Harfa Noemova III. (2. díl) 11:25 Vzpomínky Hildegardy Dawidové 11:35 Pro zdraví: Geriatria 11:45 Cesta tří králů (2. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Octava dies (540): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:35 V slunci zrozené

vodou chlazené 13:05 Cesta k andělům (13. díl) - Max Kašparů 13:30 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (4. díl) 14:05 Česká bible v průběhu staletí 14:15 Žít! Ceija Stojka 14:45 Cesty za poznáním: Mekong 15:35 Zapomenutá generace 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Noeland (2) 16:30 Benedikt XVI.: Dobrodružství pravdy 17:25 Na koberečku (68) 17:40 Zikův svět zvířat (12. díl): Zvířecí koktejl 18:00 Mše svatá ze Zlína v rámci Festivalu pod věží [L] 19:10 Vše pro Krále a pro moji Královnu 19:30 Zapomenutá generace 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Vynoření z katakomb 21:00 Octava dies (540): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 21:30 Misionář pod sopkou 22:00 Modlitba chval ze Zlína v rámci Festivalu pod věží [L] 23:10 Noční univerzita: P. ThDr. Michael Slavík - Setkání u studny (1. díl) 23:50 Vzpomínky Hildegardy Dawidové 0:00 H2Onews 0:10 NOEparáda (32. díl) 0:30 Přejeme si... 1:00 Poslech Radia Proglas.

Sobota 19. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Na koberečku (68) 6:30 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (10. díl) 7:30 Benedikt XVI.: Dobrodružství pravdy 8:25 Čteme z křesťanských periodik 8:35 Dětská televize 9:00 Zikův svět zvířat (12. díl): Zvířecí koktejl 9:25 Noeland (2) 9:45 Noekreace (2. díl) 10:00 Pod nebesy 10:50 NOEparáda (32. díl) 11:15 Cesty za poznáním: Niagara Falls, Kruger Park, Acadia 11:45 Cesta tří králů (2. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Bioenergy in Motion 12:55 Přejeme si... 13:15 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 14:15 Pro zdraví: Geriatria 14:30 Festival pod věží ve Zlíně 2009 [L] 15:00 Cesty za poznáním: Mekong 16:00 H2Onews 16:10 Rodina 16:30 Festival pod věží ve Zlíně 2009 [L] 17:00 Misijní magazín (34): Velká misijní soutěž 17:40 Harfa Noemova III. (2. díl) 18:00 Festival pod věží ve Zlíně 2009 [L] 19:05 Zapomenutá generace 19:25 Druhé čtení [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Saigon perla jižního Vietnamu 20:30 Festival pod věží ve Zlíně 2009: koncert hosta festivalu - Timothy [L] 21:50 Pro vita mundi (130): RNDr. Vilém Holán 22:35 Na koberečku (68) 22:50 Noční univerzita: Pozvání k vyplutí - Charles Whitehead (2. díl) [P] 23:30 Druhé čtení 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Pro vita mundi (121): Oskar Siebert 0:50 Sen pokračuje 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 20. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [L] 6:25 Druhé čtení 6:50 Žít! Ceija Stojka 7:20 Misijní magazín (34): Velká misijní soutěž 8:00 Noční univerzita: P. ThDr. Michael Slavík - Setkání u studny (1. díl) 8:40 Pro zdraví: Geriatria 8:50 Pro vita mundi (130): RNDr. Vilém Holán 9:35 Dětská Bible 9:45 Evangelium 10:00 Mše svatá ze Zlína v rámci Festivalu pod věží [L] 11:10 Saigon perla jižního Vietnamu 11:35 Harfa Noemova III. (2. díl) 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. 12:20 Vzpomínky Hildegardy Dawidové 12:30 Zpravodajský souhrn týdne 13:00 Přejeme si... 13:20 Noční univerzita: Pozvání k vyplutí - Charles Whitehead (2. díl) 14:00 Na koberečku (68) 14:15 Pro vita mundi (130): RNDr. Vilém Holán 15:00 Saigon perla jižního Vietnamu 15:25 Čteme z křesťanských periodik 15:35 Cesty za poznáním: Mekong 16:25 Vše pro Krále a pro moji Královnu 16:45 Cesty za poznáním: Niagara Falls, Kruger Park, Acadia 17:15 Noeland (2) [P] 17:35 Zikův svět zvířat (13. díl) [P] 18:00 Pod nebesy 18:50 Bioenergy in Motion 19:40 Pro zdraví: Geriatria 19:50 Evangelium 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (541): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Noekreace (3. díl) [P] 20:45 Koncert k 50. výročí úmrtí B. Martinů [P] 21:55 Druhé čtení 22:20 Noční univerzita: P. ThDr. Michael Slavík - Setkání u studny (1. díl) 23:00 Rodina 23:20 Pro vita mundi (103): Drahomír Budinská 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Žít! Ceija Stojka 1:05 Dětská Bible 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Evangelizační den pro nevěřící a hledající, vedený charismatickým misionářem katolickým knězem **P. Jamesem Manjakaem z Indie**, se uskuteční v **neděli 13. září 2009** od 10.30 do 15.00 hod. **V PŘÍRODNÍM AMFITEÁTRU ČESKOMORAVSKÉ FA-TIMY V KOCLÍROVĚ U SVITAV.** Tedy ne v Kácově či sportovní hale, jak bylo uvedeno. Vstup volný.

Rytířský řád křížovníků s červenou hvězdou Vás zve na **mše svaté podle starobylého římského ritu**, při kterých zazní chorální ordinárium a skladby vokální polyfonie v podání vokálního souboru **Collegium Marianum Praha**. **Termíny: 15. září 2009** – slavnost Sedmibolestné Panny Marie • **7. října 2009** – slavnost Panny Marie Růžencové • **25. listopadu 2009** – votivní mše svatá • **8. prosince 2009** – slavnost Neposkvrněného Početí Panny Marie. Mše svaté budou slouženy v **kostele sv. Petra Na Poříčí, Biskupská ulice, Praha 1, vždy v 18.30 hodin.**

Centrum naděje a pomoci (CENAP) v Brně přijme porodní asistentku a fyzioterapeutku pro pohybové aktivity a vzdělávací programy pro nastávající rodiče a ženy po porodu. Profesní životopis spolu s motivačním dopisem zasílejte na e-mail: cenap@cenap.cz. Více na www.cenap.cz.

MKS – Městská knihovna v Holešově a Moravskoslezská křesťanská akademie Zlín dovolují si Vás pozvat na vzpomínkové literárně hudební pásmo **CESTA K DOMOVU**, pořádané ke **100. výročí narození** překladatele, literárního publicisty, redaktora časopisu Jitro a výjimečného pedagoga – rodáka z Přílepe **prof. Leopolda Vrlý**. Připravili ing. František Rafajka a Mgr. Petr Čekota • recitace prof. Luděk Maňásek • hudební doprovod hudební skupina Corda Magico. Zájemci si mohou zakoupit Vrlovy paměti Kořeny. Současť je výstavka z prací prof. Vrlý. **KDY A KDE:** čtvrtek 17. září 2009 v 17 hodin, studovna Městské knihovny v Holešově.

BANGLADĚŠSKÝ BISKUP

VE DNECH 25. ZÁŘÍ – 2. ŘÍJNA 2009 NAVŠTÍVÍ ČR

Ve dnech od 25. září do 2. října 2009 navštíví Českou republiku bangladéšský biskup Paul Ponen Kubi C.S.C. Návštěva se uskuteční na základě pozvání národního ředitele Papežských misijních děl Česka P. Jiřího Šlégra, který bude biskupa doprovázet. Protože dárci z naší vlasti již delší dobu podporují projekty Papežských misijních děl na pomoc chudým a trpícím lidem v Bangladéši, bude návštěva biskupa Ponen Kubi, který z Bangladéše pochází a místní situaci velice dobře rozumí, dobrou příležitostí k osobnímu setkání.

Veřejnost bude mít možnost se s bangladéšským biskupem setkat při těchto příležitostech: **Sobota 26. 9. – Jilemnice** – 16.00 mše svatá v kostele sv. Vavřínce • 17.30 beseda doplněná písněmi Vavřínečku, zámek. **Neděle 27. 9. – Brno** – 10.00 mše sv. se Sv. otcem • **19.00 – Brno-Židenice** – beseda s doprovodným programem v kostele sv. Cyrila a Metoděje. **Pondělí 28. 9. – Petrov u Strážnice** – kostel sv. Václava – 17.00 mše sv., Misijní koláč, misijní růžec...

Strážnice – ZŠ M. Kudeřkové – 19.00 beseda s doprovodným programem (vystoupení misijních klubek, koncert cimbálové muziky a tanečního souboru LŠU Strážnice). **Úterý 29. 9. – Olomouc** – kostel Neposkvrněného početí Panny Marie (dominikáni) – mše sv. s olomouckým arcibiskupem Mons. Janem Graubnerem, beseda s doprovodným programem. **Středa 30. 9. – Hradec Králové** – 19.30 mše svatá s královéhradeckým biskupem Mons. Dominikem Dukou OP v kostele Nanebevzetí Panny Marie • 20.45 – 21.45 beseda s doprovodným programem (velký sál Nového Adalbertína). **Čtvrtek 1. 10. – Praha** – 11.00 tisková konference, 18.00 mše svatá v kostele Panny Marie Sněžné (františkáni).

Kontakt: Papežská misijní díla, 543 51 Špindlerův Mlýn 33, tel. 499 433 058 nebo 604 838 882, e-mail: info@misijnidila.cz, internet: www.misijnidila.cz.

Liturgická čtení

Neděle 13. 9. – 24. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 50,5–9a

Ž 116(114), 1–2.3–4.5–6.8–9

Odp.: 9 (*Budu kráčet před*

Hospodinem v zemi živých.

Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Jak 2,14–18

Ev.: Mk 8,27–35

Slovo na den: Na myslí věci božské.

Pondělí 14. 9. – svátek Povýšení svatého kříže

1. čt.: Nm 21,4b–9 nebo Flp 2,6–11

Ž 78(77),1–2.34–35.36–37.38

Odp.: srov. 7c (*Nezapomínejte na*

Boží skutky!)

Ev.: Jan 3,13–17

Slovo na den: Aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul.

Úterý 15. 9. – památka P. Marie Bolestné

1. čt.: Žid 5,7–9

Ž 31(30),2–3a.3b–4.5–6.15–16.20

Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)

Ev.: Jan 19,25–27 nebo Lk 2,33–35

Slovo na den: Stála.

Středa 16. 9. – památka sv. Ludmily (Na Moravě: nez. pam. sv. Ludmily)

1. čt.: 1 Tim 3,14–16

Ž 111(110),1–2.3–4.5–6

Odp.: 2a (*Veliká jsou Hospodinova*

díla. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Lk 7,31–35

Slovo na den: Moudrost bude uznána.

Čtvrtek 17. 9. – nez. pam.

sv. Kornélia a Cypriána nebo

sv. Roberta Bellarmina

1. čt.: 1 Tim 4,12–16

Ž 111(110),7–8.9.10

Odp.: 2a (*Veliká jsou Hospodinova*

díla. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Lk 7,36–50

Slovo na den: Komu se odpouští málo, málo miluje.

Pátek 18. 9. – ferie

1. čt.: 1 Tim 6,2c–12

Ž 49(48),6–7.8–10.17–18.19–20

Odp.: Mt 5,3 (*Blahoslavení chudí*

v duchu, neboť jejich je nebeské

království.)

Ev.: Lk 8,1–3

Slovo na den: Hlásal radostnou zvěst.

Sobota 19. 9. – nez. pam. sv. Januária nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: 1 Tim 6,13–16

Ž 100(99),2.3.4.5

Odp.: 2c (*Vstupte před Hospodina*

s jásetem!)

Ev.: Lk 8,4–15

Slovo na den: V dobrém a upřímném srdci.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

12. – 19. ZÁŘÍ 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 9.	PO 14. 9.	ÚT 15. 9.	ST 16. 9.	ČT 17. 9.	PÁ 18. 9.	SO 19. 9.									
Antifona	1136	1262	1504	1694	1512	1703	1708	1924	1197	1329	1213	1346	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	786	884	784	883	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1504	1694	1512	1703	1515	1707	1198	1330	1213	1346	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1504	1695	1513	1704	1516	1708	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	813	914	813	914	813	914	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1505	1695	1513	1704	1516	1708	1201	1334	1217	1351	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	715	807	1505	1696	1513	1705	1517	1708	1519	1711	1218	1351	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1505	1696	1655	1872	1711	1927	1202	1334	1218	1351	1655	1886		
Závěrečná modlitba	716	807	1506	1697	1514	1705	1517	1708	1520	1712	1218	1352	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	792	890	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1506	1697	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1506	1697	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	716	807	1506	1697	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1507	1698	1514	1705	1517	1709	1207	1340	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1508	1699	1514	1705	1518	1709	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1508	1699	1661	1878	1715	1932	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1510	1701	1514	1706	1518	1710	1211	1344	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	715	807	716	808	1510	1701	1515	1706	1518	1710	1520	1712	1227	1361	716	808
Prosby	1135	1261	1149	1277	1510	1701	1664	1881	1718	1936	1211	1345	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	716	807	716	807	1506	1697	1514	1705	1517	1708	1520	1712	1227	1362	717	809
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

CARITAS IN VERITATE • LÁSKA K PRAVDĚ

Benedikt XVI. • Z italského přeložil Milan Glaser

Hlavním tématem sociální encykliky Benedikta XVI. jsou možnosti a meze rozvoje jednotlivého člověka i celých národů. Papež promýšlí a navrhuje konkrétní přístupy v celé škále oblastí: ekonomické (etika podnikání, odpovědnost finančního sektoru, nová úloha odborů), kulturní (přístup ke vzdělání, absolutní nárok techniky, moc médií), etické (obrana lidské důstojnosti od početí po přirozenou smrt, otevřenost vůči životu, právní systémy a koncept práv a povinností), globální (fenomén migrace, zásady mezinárodní rozvojové pomoci, ochrana životního prostředí, energetická otázka) a politické (princip společného dobra, spolupráce věřících a nevěřících, význam občanské společnosti, úloha neziskového sektoru, reforma OSN). Encyklika je povzbuzující a inspirativní výzvou, adresovanou veřejným autoritám uprostřed globální hospodářské krize. Vyšlo s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 130x200 mm, 112 stran, 99 Kč

BIBLICKÉ PŘÍBĚHY S HLAVOLAMY

Text Leena Laneová • Ilustrace Graham Round • Z angličtiny přeložili Marta Hudoušková a Ondřej Schrötter

Příběhy Starého a Nového zákona, jejichž podání je přizpůsobeno dětskému čtenáři. Za každým vyprávěním následuje k danému textu dvoustrana nejrozmanitějších hlavolamů, jejichž správné výsledky uzavírají oddíl starozákonních, resp. novozákonních textů. Na konci knihy je uveden seznam příběhů s odkazy na příslušná místa v Bibli a závěrečný kvíz.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 190x190 mm, 192 stran, 249 Kč

FARÁŘ VŠECH • MODLITBY NA PŘÍMLUVU FARÁŘE ARSKÉHO

Malá brožurka obsahující stručný přehled života sv. Jana Marii Vianneye, nověnu na přímluvu světce, modlitbu biskupa z Belle-Arsu Mons. Guy Bagnarda, litanie ke sv. Janu Marii Vianneyovi a úryvek z kázání světce o kněžství.

Paulinky • Křídový papír, brož., A7, 40 stran, 35 Kč

PAVEL Z TARSU • JEŽÍŠOVO EVANGELIUM

Francesco Rossi de Gasperis • Z italského přeložil Robert Svatoň

Křesťanství začíná v Jeruzalémě. Mezi vírou Izraele a Ježíšovým evangelium je hluboké pojitko. Autor nám tyto souvislosti odhaluje v postavě Pavla z Tarsu, apoštola národů. Ten ve svém životě proměnil to nejlepší z horlivého farizeje jako Ježíšův učedník. Pavel, který je nahlížen a studován jako osoba-vzor této proměněné jednoty a kontinuity, ukazuje, jak Nová smlouva přivádí Mojžíšův zákon k jeho konečnému dovršení.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.

Váz., přebal, 115x186 mm, 156 stran, 150 Kč

IGNÁC Z LOYOLY

Text a kresby Miguel Berzosa Martínez • Krátký životopis Angel Antonio Pérez Gómez • Podle španělského originálu

Komiksový životopis zakladatele Tovaryšstva Ježíšova. V příloze čtenář nalezne plynule psaný životopis, který rozšiřuje informace a souvislosti z obrazové části. Vyšlo ve spolupráci s Českou provincií Tovaryšstva Ježíšova.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Křídový papír, brož., A4, 64 stran, 120 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.